

หน้าปก
[Cover]

เรื่อง
เรือบงราว

ของ

พระอภัยมณี
พระอภัยมณี

เรื่องราวของพระอับดุลบาฮา

หน้าชื่อเรื่อง
[Title Page]

เรื่องราวของพระอับดุลบาฮา

[Stories about 'Abdu'l-Bahá]

รวบรวมโดย กลอเรีย เฟซี
[Compiled by Gloria Faizi]

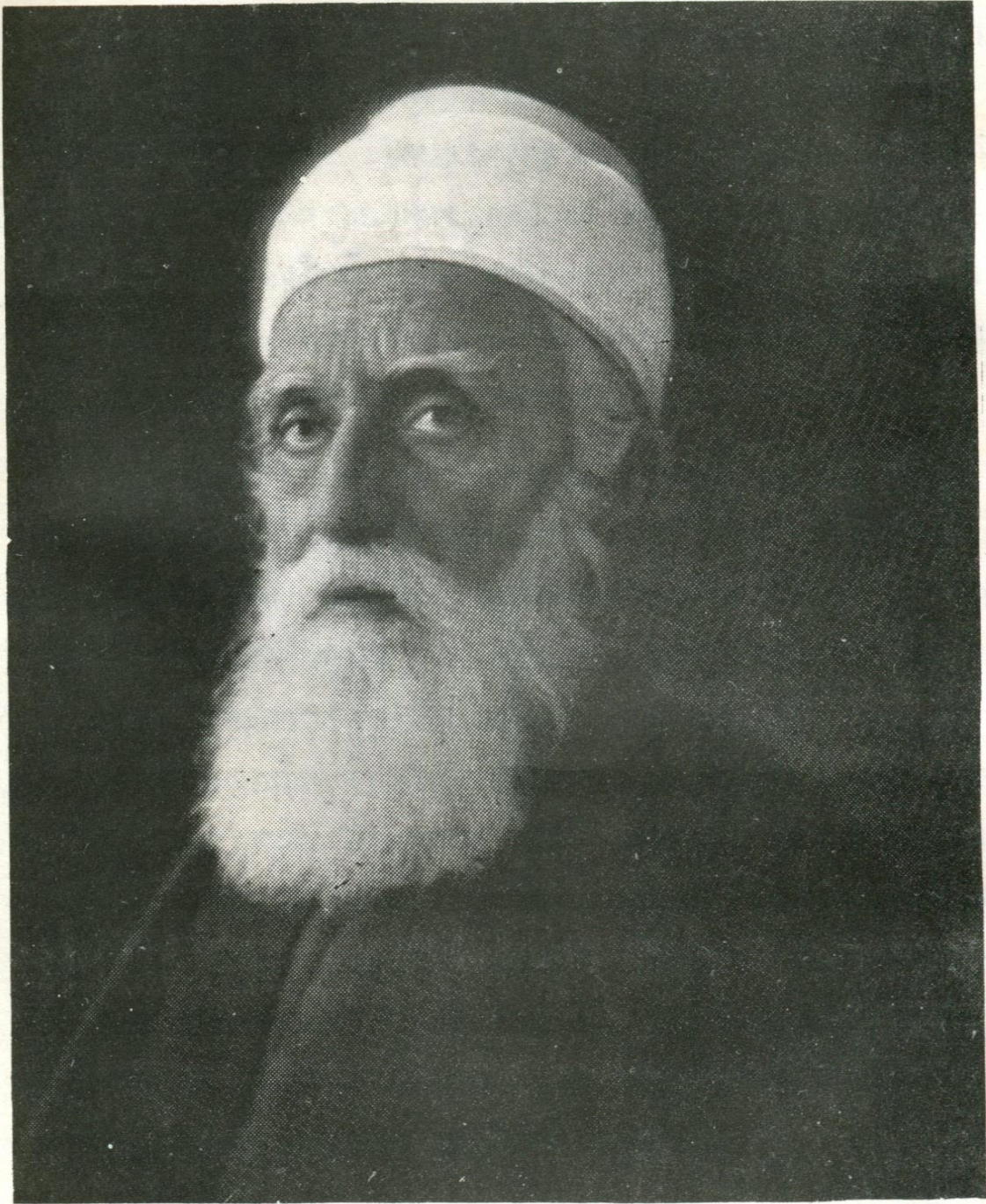
ลิงค์ไปยังเว็บไซต์อย่างเป็นทางการ
ของชุมชนบาไฮประเทศไทย
[Link to Thai Bahá'í Official Website]

Link to International Bahá'í Website
in English and other languages

ศาสนาบาไฮ
[Bahá'í Faith]

จัดพิมพ์โดย
สมาคมสภาการกลางศาสนาบาไฮ
1415 ศรีวิธาทาวน์อินทาวน์ ซอย 3/4 ถ.ศรีวิธา ลาดพร้าว 94
วังทองหลาง กรุงเทพฯ 10310
โทร. 02) 5307417-8
สมาคมสภาการกลางศาสนาบาไฮ

(สงวนลิขสิทธิ์)

พระอับดุลบาฮา
ทรงเป็นตัวอย่างที่สมบูรณ์แห่งค่านิยมของพระบาฮาตุลลาห์

สารบัญ
[Contents]

หน้าปก [Cover]	1
หน้าชื่อเรื่อง [Title Page].....	2
สารบัญ [Contents]	4
คำนำ [Introduction]	5
เรื่องราวของพระอับดุลบาฮา [Stories about 'Abdu'l-Bahá]	9

คำนำ [Introduction]

ช่วงกลางศตวรรษที่ 19 เวลานั้นผู้คนกำลังคลั่งไคล้ในศาสนา และการแบ่งเชื้อชาติผิวพรรณเป็นอย่างมาก มีขุนนางชาวอิหร่านผู้หนึ่งชื่อ "บาฮาอุลลาห์" ได้ประกาศศาสนแห่งความรักความสามัคคีของพระเจ้าพระองค์ทรงอโนวอนให้ชาติต่างๆ และศาสนาต่างๆ ที่มีอยู่ในโลกจงได้ลืมความแตกต่างๆ เหล่านั้นเสีย ขอให้ยอมรับว่าแต่ละคนนั้นก็เหมือนพี่น้องกัน แล้วทำงานด้วยกันเพื่อความอันหนึ่งอันเดียวกันของมนุษย์ทุกเชื้อชาติวรรณะ

พระบาฮาอุลลาห์ทรงเป็นพระศาสดาของศาสนาบาไฮ ชีวิตการแสวงบุญของพระองค์ประกอบด้วยคำสอนอันดีงามก็ได้ดึงดูดใจผู้ที่มีพื้นเพจากที่ต่างๆ กัน แต่ก็มีนักบวชชาวอิหร่านผู้มีอิทธิพลได้มาขัดขวางพระองค์ พระองค์จึงถูกจับขังในห้องเหม็นสกปรกที่เรียกว่า "คุกมืด" ต่อมาก็ได้เนรเทศพระองค์ออกจากประเทศบ้านเกิดเมืองนอน มีศาสนิกชนจำนวนมากที่เรารู้จักกันในชื่อว่า "บาไฮศาสนิกชน" ถูกฆ่าตาย แต่ด้วยความพยายามของทุกคนทำให้ธรรมะของพระองค์แผ่กระจายไปทั่ว ศาสนาบาไฮได้เจริญก้าวหน้าแม้ว่าจะถูกขัดขวาง ปัจจุบันก็เป็นเวลากว่าศตวรรษแล้ว มีคนจากเกือบจะทุกเชื้อชาติ ทุกประเทศ และเกือบจะทุกศาสนาของโลก ที่ถือว่าตนเองเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันด้วยศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ และได้มีการจัดสร้างศูนย์กลางศาสนามามากกว่า 96,000 แห่งในทั่วโลก

พระบาฮาอุลลาห์เสด็จสวรรคตในปี พ.ศ. 2435 (ค.ศ. 1892) นอกเมืองคุกของเมืองอัคคา ในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งเป็นสถานที่ที่พระองค์ไปอยู่เป็นแหล่งสุดท้าย ก่อนที่พระองค์จะเสด็จจากโลกนี้ไป พระบาฮาอุลลาห์ได้ทรงปกป้องศาสนาของพระองค์จากการแตกแยกออกเป็นนิกายๆ โดยการแต่งตั้งให้บุตรชายของพระองค์ "พระอับดุลบาฮา" ซึ่งเป็นผู้ที่เดียวเท่านั้นที่ศาสนิกชนทุกคนของพระองค์ควรที่จะไปขอคำแนะนำ

และเรื่องราวสั้นๆ ต่อไปนี้เกี่ยวกับชีวประวัติของพระอับดุลบาฮา ซึ่งได้นำมาจากหนังสือชื่อว่า "ศาสนาบาไฮ" โดยขอกล่าวบทนำดังนี้

พระอับดุลบาฮาหมายถึง ผู้รับใช้พระเจ้า ซึ่งเรื่องนี้ได้รวบรวมชีวิตตัวอย่างของศาสนาบาไฮตั้งแต่สมัยเริ่มแรกที่พระองค์ยังทรงพระเยาว์ พระองค์ถูกนำตัวให้ไปพบพระบาฮาอุลลาห์ในคุกที่กรุงเตหะราน จนกระทั่งพระองค์ได้กลับนิทราอยู่ที่เชิงเขาคาร์เมล หลังจากที่พระองค์ทรงได้ใช้ชีวิต

อย่างทุกขัทรมานจนได้รับชัยชนะ แต่พระองค์ทรงมีความปรารถนาอย่างหนึ่ง คือขอรับใช้พระศาสนาของพระบาฮาอูลลาห์

พระองค์ทรงมีอายุได้ 8 ชั้นษา เมื่อตอนที่พระบาฮาอูลลาห์ถูกจับเข้าสู่คุกมีด ทรัพย์สมบัติของพระองค์ทั้งหมดถูกริบไปจนหมดสิ้น แม้แต่พระสหายของ ทั้งสองพระองค์ก็มีกล้าที่จะเข้าไปใกล้ชิดกับพระองค์ ในบ้านที่มีแต่ความว่าง เปล่าพระมารดาของพระอับดุลบาฮาก็ได้กำเอาแป้งสาลีใส่ลงไป ในพระหัตถ์ ของพระองค์ซึ่งเป็นเพียงอาหารที่พระมารดาจะหาได้ เมื่อพระองค์เสด็จ ออกไปที่ถนนพระองค์ก็ถูกขว้างปาด้วยหินในฐานะที่เป็นเด็กนอกศาสนา ต่อมาพระองค์ได้ติดตามพระบิดาของพระองค์ในการถูกเนรเทศ และพระองค์ ได้เต็มพระทัยที่จะร่วมทุกข์ร่วมยากในทุกสิ่งทุกอย่าง แล้วพระองค์ก็ถูกเนรเทศ ให้ออกจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง จนในที่สุดก็ไปถึงคุกที่เมืองอัคคา

ในช่วงที่พระองค์เจริญพระชันษาเป็นหนุ่ม พระอับดุลบาฮาก็ได้รับพิจารณา ให้เป็นผู้รวบรวมคุณธรรมทั้งหมดที่บำไฮศาสตร์นิทชนจะต้องทราบไว้ พระองค์ ทรงเป็นบุคคลสุภาพ อ่อนโยน พระองค์ทรงกล้าหาญ และมีความเมตตา กรุณา พระองค์ทรงได้รวบรวมความรู้ความฉลาดด้วยการออกไปสัมผัสกับ ความต่ำต้อย พระองค์ทรงรักในองค์พระผู้เป็นเจ้า และเพื่อนมนุษย์ของ พระองค์ก็มีได้มีการจัดการ พระองค์ทรงใช้ชีวิตประจำวันของพระองค์ในการ รับใช้ผู้อื่น และพระองค์ทรงนำความสุขมาสู่ชีวิตของผู้ที่อยู่รอบๆ พระองค์ แม้คนยากจน คนป่วยก็ยังได้รับการดูแลเป็นพิเศษจากพระองค์ด้วย หรือ แม้แต่พวกเด็กกำพร้าก็ได้ให้การยกย่องพระองค์ว่าเป็นเสมือนบิดาของพวกเขา พระสหายทุกคนล้วนแต่รักใคร่พระองค์จนถึงขั้นเป็นบุคคลที่เขารัก เคารพบูชา และแม้แต่เหล่าศัตรูของพระองค์ก็มีอาจหารยอมมลทินได้ในนิสัย ยั้งดีงามของพระองค์ สภาวะของพระองค์ก็มีไข้อยู่ในฐานะศาสนทูตขององค์ พระผู้เป็นเจ้า เป็นแต่เพียงว่าชีวิตของพระองค์นั้นถือได้ว่าเป็นแบบอย่างของ มนุษย์ผู้สมบูรณ์แบบ

ขณะที่พระบาฮาอูลลาห์ยังทรงพระชนม์ชีพอยู่นั้น พระอับดุลบาฮาก็ทรงเป็น ผู้ที่ใกล้ชิดที่สุดของพระองค์ พระองค์จะไม่เก็บความทุกข์ไว้ในตัวพระองค์ เอง เพื่อที่จะนำเอาความสุขสบายมาสู่ชีวิตของพระบิดา พระองค์ทรงปฏิบัติ ภารกิจประจำวันเสียเองเพื่อที่ว่าพระบาฮาอูลลาห์จะได้อุทิศเวลาของ พระองค์ในการสะสางเรื่องที่สำคัญกว่า มีคนจำนวนมากมาห้อมล้อมบ้านของ พระองค์ในกรุงแบกแดด คนเหล่านั้นรู้สึกดีใจเป็นอย่างมากที่ได้พบกับพระ อับดุลบาฮา แล้วได้ถามคำถามพระองค์หลายข้อด้วยกัน แม้ว่าพระองค์ยัง ทรงพระเยาว์อยู่ก็ตาม เวลาผ่านไป พระบาฮาอูลลาห์ทรงบอกให้ศาสนิกชน

ของพระองค์ให้นำคำถามหรือปัญหาต่างๆ ไปถามพระอับดุลบาฮา ผู้ซึ่งพระองค์ได้ขนานนามให้ว่า "พระอาจารย์"

หลังจากที่พระบาฮาอุลลาห์ได้สิ้นพระชนม์แล้ว บาไฮศาสนิกชนก็ได้ยึดเอาพระอับดุลบาฮาเป็นผู้นำทางด้วยความเสียสละไม่เห็นแก่ตัวที่พระองค์ให้แก่ศาสนาของพระองค์ผู้เป็นเจ้าของได้เป็นที่เทิดทูนนับถือแก่คนเหล่านั้นทุกคน คำแนะนำของพระองค์ก็ได้ช่วยให้คนเหล่านั้นได้รับศาสนของพระองค์ผู้เป็นเจ้าของใหม่ๆ กันทั่วไปทุกภาคของโลก

ด้วยพระอับดุลบาฮาเองยังคงเป็นนักโทษในเมืองอัคคา เมื่อพระบาฮาอุลลาห์เสด็จสวรรคต ทำให้ศัตรูของศาสนาเกิดความบ้าคลั่งแล้วเริ่มโจมตีพระอับดุลบาฮา ซึ่งครั้งหนึ่งเคยถูกกักตัวให้อยู่ในบริเวณกำแพงเมือง อย่างไรก็ตามด้วยการที่พระองค์ทรงได้ตอบจดหมายอย่างมากมาย ทำให้พระองค์ได้ติดต่อกับบาไฮศาสนิกชนทุกหนแห่งอยู่เสมอ ทรงตอบข้อซักถามของพวกเขาทรงแนะนำกิจกรรมแก่พวกเขา ทรงให้กำลังใจพวกเขาในการทำงาน และทรงยกระดับจิตวิญญาณของพวกเขาในขณะที่ศัตรูกำลังกลั่นแกล้งศาสนาของพวกเขา

การรบกวนกลั่นแกล้งในรูปแบบต่างๆ ทำให้พระอับดุลบาฮาได้รับความทุกข์ทรมานเป็นเวลานานหลายปี แต่พระองค์ก็ยังทรงสงบและมีความสุข ชีวิตที่มีความสุขของพระองค์และพระอารมณ์อันดีของพระองค์มิได้คลายหายไปจากพระองค์เลย พระองค์มักจะตรัสว่า "บ้านของเราก็คือบ้านที่มีแต่รอยยิ้มและสนุกสนาน" คนอื่นจึงแปลกใจว่าอะไรที่ทำให้พระองค์มีความสุขสบายใจได้ แม้ว่าจะอยู่ในสถานะที่แสนจะเหน็ดเหนื่อยก็ตาม พระองค์ทรงตรัสว่าในโลกนี้ไม่มีคุกตารางใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากคุกที่ขังตนเอง

ในที่สุด การปฏิบัติของพวกเขายังเติบอ์กยังผลให้มีการปลดปล่อยนักโทษที่เมืองอัคคาให้เป็นอิสระ และการกักขังพระอับดุลบาฮา ก็ได้สิ้นสุดลง การถูกกักขังของพระองค์ในดินแดนศักดิ์สิทธิ์เป็นเวลานานถึง 40 ปี พระองค์ถูกจำคุกตั้งแต่เป็นหนุ่ม และได้ออกมาจากคุกเมื่ออายุมากแล้ว แม้ว่าพระองค์จะทรงมีสุขภาพที่ไม่แข็งแรง แต่จิตวิญญาณของพระองค์ก็มีได้รับกระทบกระเทือนไปด้วย และทันทีที่พระองค์ได้รับอิสรภาพให้ไปไหนมาไหนได้ พระองค์ทรงตัดสินพระทัยส่งศาสนของพระบาฮาอุลลาห์ไปยังประเทศตะวันตก

เป็นครั้งแรกที่ศาสนาบาไฮได้แพร่ไปยังตะวันออกกลาง ตะวันออกไกล และประเทศอัฟริกาเหนือ ซึ่งตอนนี้ก็ได้แพร่เข้าไปประเทศยุโรป และอเมริกา

บาไฮศาสนิกชนชาวตะวันตกจำนวนหนึ่งได้ไปหาพระอับดุลบาฮา ที่ดินแดนศักดิ์สิทธิ์ และเมื่อเขาเหล่านั้นได้เดินทางกลับไปพร้อมด้วยเพลิงแห่งศรัทธาอย่างแรงกล้า เกิดความตั้งใจที่จะแพร่ข่าวสาส์นของพระเจ้าไปทั่วทุกภาคของประเทศตะวันตก

การเดินทางทั่วยุโรปและอเมริกาอันยาวนานของพระอับดุลบาฮา พระองค์ได้นำเอาศาสนาไปสู่ความสนใจประชาชนเป็นจำนวนล้านๆ คน จนพระองค์มีชันษา 70 ปี พระองค์ถูกเชิญไปกล่าวคำปราศรัยที่โบสถ์คริสต์ โบสถ์ยิว วัด และมีสยิด มหาวิทยาลัย และสถาบันอื่นๆ หลายแห่ง มีคนหลายพันคนมาฟังอย่างเช่น จากหน่วยงานราชการชั้นสูง นักวิทยาศาสตร์ นักปรัชญา ตลอดจนผู้ใช้แรงงานต่ำต้อย หรือคนพเนจรจรรยา คนเหล่านี้ได้มาหาพระองค์ตั้งแต่ออนเซ็นจนถึงกลางคืน พระอับดุลบาฮาทรงประทานความรัก ความรู้ของพระองค์แก่พวกเขาอย่างมิได้จำกัด ทำคนเหล่านั้นเกิดความเบิกบานใจ เกิดความคิดและความหวังใหม่ คนเหล่านี้รู้สึกแปลกใจเป็นอันมากในคนคนหนึ่งผู้ซึ่งได้ใช้ชีวิตส่วนใหญ่ของพระองค์ในห้องขัง แต่ทรงมีความเข้าใจในปัญหาต่างๆ ของประชาชนยังทรงรอบรู้กิจการของโลกเป็นอย่างดี มีคนอื่นๆ อีกหลายล้านคนที่ไม่มีโอกาสได้พบกับพระอับดุลบาฮาแต่ก็ได้ทราบเกี่ยวกับพระองค์พร้อมกับสาส์นของพระเจ้าที่พระองค์ทรงนำไปพิมพ์เผยแพร่เป็นบทความจำนวนหลายบทความในหนังสือพิมพ์ไปยังประเทศของพวกเขา

จากตัวอย่างชีวิตของพระองค์ พระองค์ได้ชี้แนวทางปฏิบัติจริยญาณให้สูงขึ้นด้วยอุดมคติที่ดีเลิศในสิ่งที่เป็นไปได้ภายใต้ทุกสภาวะ และในทุกๆ สถานการณ์ที่ต่างๆ กัน ของชีวิตไม่ว่าจะอยู่ในดินแดนนักโทษ หรือตามตัวเมืองที่เจริญทันสมัยที่สุดของโลกก็ตาม

พระอับดุลบาฮาได้สิ้นชีพปี พ.ศ. 2464 (ค.ศ. 1921) ที่ดินแดนศักดิ์สิทธิ์ พระองค์ทรงรับใช้พระศาสนาที่พระองค์ทรงรัก จนกระทั่งในวันสุดท้ายของชีวิตพระองค์ ครั้งหนึ่งพระองค์เคยตรัสไว้ว่า "จงเพ่งพิศดูดวงเทียนว่ามันให้แสงของมันได้อย่างไร มันจะถูกบั่นทอนชีวิตของมันด้วยการหยดไหลไปที่ละหยดเพื่อที่จะให้แสงโชติช่วงของดวงเทียน" ซึ่งข้อความนี้จะเปรียบให้เห็นถึงชีวิตของพระอับดุลบาฮาเป็นอย่างดี ผู้ซึ่งได้อุทิศตนเองทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อที่จะเป็นประทีปนำทางให้แก่ผู้อื่น

เรื่องราวของพระอับดุลบาฮา [Stories about 'Abdu'l-Bahá]

1

บ่อยครั้งที่พระอับดุลบาฮาได้ทรงย้ำถึงความสำคัญของการกระทำ ไม่ใช่แต่เพียงคำพูด พระองค์ทรงเป็นตัวอย่าง ดังเช่นในลักษณะการเป็นผู้นำที่แท้จริง พระองค์มิเคยขอร้องให้ศาสนิกชนของพระองค์กระทำในสิ่งซึ่งพระองค์ไม่เคยทรงปฏิบัติมาก่อน

ชีวิตของพระอับดุลบาฮาในขณะที่ประทับอยู่ในเมืองอัคคา เต็มไปด้วยภารกิจบำเพ็ญประโยชน์เพื่อผู้อื่น พระองค์ทรงตื่นนอนแต่เช้ามีด ทรงดื่มชาแล้วทรงเริ่มปฏิบัติงานที่พระองค์ชอบ บ่อยครั้งที่พระองค์จะไม่เสด็จกลับบ้านของพระองค์จนกว่าจะค่ำ พระองค์ไม่ได้รับประทานอาหารและไม่ได้รับการพักผ่อนตลอดทั้งวัน

พระองค์จะทรงเสด็จไปยังห้องที่พระองค์ได้ทรงเช่าไว้ก่อนซึ่งอยู่ถนนตรงกันข้ามกับบ้านพักของพระองค์เอง ณ ห้องนี้พระองค์มีไว้เพื่อรับแขกและทุกๆ วันก็จะมีคนมาขอความช่วยเหลือจากพระองค์มากมาย

ยกตัวอย่าง เช่น มีชายคนหนึ่งต้องการจะเปิดร้านขายของก็จะมาหาพระองค์เพื่อขอคำแนะนำจากพระองค์ คนอื่นๆ ก็เช่นเดียวกันจะมาขอจดหมายแนะนำตัวเพื่อเข้าทำงานของรัฐบาล บางครั้งก็มีหญิงผู้นำสงสารซึ่งสามีของเขาต้องถูกเกณฑ์เป็นทหาร ดังนั้นจึงให้หญิงและลูกต้องทนทุกข์ลำบากและก็จะมีคนมาบอกให้พระองค์ทราบถึงเด็กบางคนได้รับการเลี้ยงดูในทางไม่ดี หรือมาเล่าเกี่ยวกับสามีตบตีภรรยาของตน หรือพี่ชายตบตีน้องสาว

พระอับดุลบาฮาจะส่งบุคคลผู้ทรงคุณวุฒิไปไกลเกลี่ยเรื่องราวของคนผู้นำสงสารเหล่านั้นก่อนที่กรณีของคนเหล่านี้ถูกนำขึ้นศาล ด้วยวิธีการนี้พระองค์เชื่อแน่ว่าคนเหล่านี้จะได้รับความยุติธรรม

นอกจากนี้ก็ยังมีแขกอื่น อีกหลายคน ซึ่งเป็นแขกสำคัญยิ่ง อย่างเช่น ผู้ว่าราชการจังหวัด บาทหลวง และคณะลูกขุนต่างๆ ได้มาเยี่ยมพระอับดุลบาฮาบ่อยๆ บ้างก็มาคนเดียว บ้างก็มาทั้งเป็นกลุ่ม พระองค์ได้ต้อนรับคนเหล่านั้นด้วยกาแฟที่มีรสชาดอร่อย แล้วคนเหล่านั้นก็จะสนทนาปรึกษาถึงข่าวคราวใหม่ๆ คนเหล่านั้นจะขอให้พระอับดุลบาฮาอธิบายให้คำแนะนำ หรือชี้แจงอยู่เสมอ เพราะเหตุว่าคนเหล่านั้นทราบดีว่าพระอับดุลบาฮาเป็นผู้ที่มีความรักเฉลียวฉลาด เป็นผู้ที่มีความเข้าใจ และให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดี เมื่อไร

ก็ตามที่การพิพากษาคดีสิ้นสุดลง ผู้พิพากษาก็จะมาเยี่ยมพระอับดุลบาฮา เขาจะอธิบายถึงคดีต่างๆ ที่มีความยุ่งยากให้พระอับดุลบาฮาทราบ เนื่องจากเขาทราบว่าพระอับดุลบาฮาจะช่วยแก้ไขปัญหาต่างๆ ได้อย่างยุติธรรม

บางวันพระอับดุลบาฮาไม่ค่อยได้พบกับคนในครอบครัวของตัวเอง เนื่องจากมีคนมาขอความช่วยเหลือในรูปแบบต่างๆ มากมาย ผู้ที่เจ็บป่วยก็อยู่ในความดูแลของพระองค์เช่นกัน เมื่อไรก็ตามที่คนป่วยเหล่านี้ต้องการจะพบพระองค์ พระองค์ก็จะทรงไปให้คนเหล่านั้นพบเป็นประจำทุกวัน พระองค์จะส่งคนไปถามคนเจ็บป่วยทุกคนว่า “คุณนอนหลับไหม?” “สบายดีไหม?” “คุณต้องการอะไรอีกหรือไม่?” ถ้าหากว่าคนเหล่านั้นต้องการยาหรือสิ่งของอื่นๆ พระองค์ก็มีความมั่นใจว่าคนเหล่านั้นจะได้รับสิ่งต่างๆ ที่เขาต้องการ พระองค์ไม่เคยทรงละเลยบุคคลหนึ่งบุคคลใดหรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดเว้นเสียแต่การพักผ่อนและการรับประทานอาหารของพระองค์เอง

บางครั้งมีคนส่งขนมให้พระอับดุลบาฮาเพื่อขอบคุณสำหรับความช่วยเหลือของพระองค์ แต่ทุกสิ่งทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นขนม ผลไม้ หรือขนมเด็กที่พระองค์ได้รับไว้ก็จะถูกนำไปไว้ที่ห้องเข้าที่อยู่ถนนตรงกันข้ามเพื่อนำไปแจกจ่ายแก่ผู้ที่ย่ำแย่ ดั่งนั้นชาวอาหรับจึงได้ขนานนามพระองค์ว่า “เทพแห่งความกรุณา”

2

พระอับดุลบาฮาเชื่อเกี่ยวกับการใช้ยาและการรักษาพยาบาลทางจิตวิญญาณสมัยที่ในเมืองอัคคายังไม่มีโรงพยาบาล พระองค์ได้จ้างนายแพทย์ผู้หนึ่งชื่อ นิโกลากิ เบย์ พระองค์ทรงจ่ายเงินเดือนประจำให้แก่ นายแพทย์ผู้นี้ เพื่อมาดูแลคนยากจนทุกคน และพระองค์ก็ได้ทรงขอร้องนายแพทย์ผู้นี้อย่าได้บอกว่าเป็นผู้จ่ายเงินสำหรับการรักษาพยาบาลให้แก่พวกเขา แต่ก็มีอยู่เสมอที่ว่าคนยากจนเหล่านี้ได้บากหน้าไปขอความช่วยเหลือจากพระอับดุลบาฮา

ยกตัวอย่างเช่น มีหญิงพิการผู้นำาสงสารผู้หนึ่งชื่อ นาอุม ซึ่งเคยมาขอเงินจากพระอับดุลบาฮาทุกสัปดาห์ อยู่มาวันหนึ่งมีชายคนหนึ่งวิ่งมาบอกว่า “โอ นายท่าน นาอุม ผู้นำาสงสารเป็นโรคหัด ทุกคนไม่กล้าเข้าใกล้นาง จะทำอย่างไรดี” พระอับดุลบาฮาก็รีบส่งหญิงคนหนึ่งไปดูแลนาง พระองค์ได้ทรงเข้าห้องไว้ห้องหนึ่ง พระองค์ได้เอาที่นอนของพระองค์ไว้ในห้องนั้น ตามแพทย์มา รักษา จัดส่งอาหารหรือสิ่งของที่นางต้องการ พระองค์ทรงไปเยี่ยมและพบว่านางได้รับการเอาใจใส่ทุกอย่าง และนางได้เสียชีวิตอย่างสงบ พระองค์ได้ทรงจัดพิธีฝังศพอย่างง่ายๆ และพระองค์ก็ได้เสียค่าใช้จ่ายทุกอย่างเอง

3

คุณลัว เกสซิงเจอร์ เป็นคนหนึ่งในจำนวนบาทไฮศาสนิกชนเก่าแก่ของประเทศอเมริกา ก็ได้เล่าถึงประสบการณ์ที่เธอพบได้พบกับพระอับดุลบาฮาในเมืองอัคคา เธอได้เดินทางไปนมัสการพระอับดุลบาฮาที่คุก เธอได้อยู่พบพระองค์เป็นเวลาหนึ่งวัน และพระองค์ทรงตรัสกับเธอว่าพระองค์ไม่ว่างในวันนั้นเพราะพระองค์ต้องไปเยี่ยมพระสหายของพระองค์ที่กำลังป่วยหนัก พระองค์ปรารถนาที่จะให้คุณลัว ไปที่นั่นกับพระองค์ด้วย

พระองค์ทรงตรัสว่า “ให้นำอาหารไปให้เขาด้วยและเอาใจใส่ดูแลเขาอย่างที่คุณทรงกระทำ” พระองค์ได้ทรงบอกสถานที่ที่เธอจะไปพบกับชายคนนี้ได้ แล้วคุณลัวก็ไปที่นั่นด้วยความยินดี เธอภูมิใจที่พระอับดุลบาฮามีความไว้วางใจที่จะให้เธอช่วยแบ่งเบาภาระของพระองค์บ้าง

คุณลัวได้ไปที่นั่น แล้วก็กลับมาอย่างรวดเร็ว เธอได้อุทานขึ้นว่า “นายท่าน นายท่านคงนึกไม่ถึงที่ได้ส่งดิฉันไปยังที่ที่นั่นแล้วเช่นนั้น ดิฉันแทบจะเป็นลมเนื่องจากกลิ่นเหม็นเหลือเกิน ห้องก็สกปรก สภาพบ้านและฐานะของชายคนนั้นต่ำต้อย ดิฉันได้วิ่งหนีก่อนที่ดิฉันจะได้สัมผัสกับเชื้อโรคอันน่ากลัวเช่นนั้น”

พระอับดุลบาฮาทรงมองดูเธออย่างสลดใจอย่างพอมองลูก แล้วพระองค์ทรงตรัสว่า “ถ้าหากตัวเจ้าต้องการที่จะรับใช้พระเจ้า เจ้าก็ต้องรับใช้เพื่อนมนุษย์ของเจ้า อย่างชายคนที่เจ้าได้ไปเห็นมานั้น ก็เหมือนกับเห็นพระเจ้าเป็นเจ้านั่นเอง” แล้วพระองค์ก็ทรงบอกให้เธอกลับไปยังบ้านของชายคนนั้นอีก พระองค์ตรัสว่า “หากบ้านนั้นสกปรก เจ้าก็ควรทำให้มันสะอาด หากน้องชายของเจ้าคนนี้ไม่สะอาด ก็จงอาบน้ำให้เขา หากเขาหิว ก็จงป้อนเขา ไม่ควรกลับมาจนกว่าจะทำการเหล่านี้เสร็จ หลายนๆ ครั้งที่พระอับดุลบาฮาได้ทรงปฏิบัติต่อเขา ไม่ใช่ว่าเจ้าจะรับใช้เขาได้เพียงครั้งเดียวเท่านั้น” นี่ก็คือวิธีการที่พระอับดุลบาฮาได้ทรงสอนคุณลัวให้รู้จักรับใช้เพื่อนมนุษย์

4

ที่เมืองอัคคาเป็นประจำที่ครอบครัวของพระอับดุลบาฮานั่งรับประทานอาหารเช้าในตอนกลางคืน พระองค์ทรงได้รับข่าวว่ามีผู้เคราะห์ร้ายกำลังจะอดตาย ไม่ต้องมีการขี้กถามใดๆ ทุกคนในครอบครัวของพระองค์จะรีบเอาอาหารของตนเก็บใส่ตะกร้าแล้วจัดส่งไปให้ครอบครัวผู้อดอยาก ในช่วงเวลานั้นพระอับดุลบาฮาทรงยิ้มแล้วตรัสขึ้นว่า “ไม่เป็นไรสำหรับพวกเรา เมื่อคืนนี้เราก็ได้รับประทานอาหารเช้าไปแล้ว และเราก็จะรับประทานกันอีกในวันพรุ่งนี้”

5

ในช่วงชีวิตที่อยู่ในคุกของพระองค์ที่เมืองอัคคา พระอับดุลบาฮามักจะให้ที่นอนของพระองค์แก่ผู้ที่ยังไม่มีและพระองค์มักจะปฏิเสธที่จะรับเสื้ออื่นใดนอกจากเสื้อคลุมเพียงตัวเดียว พระองค์ตรัสว่า “แล้วเหตุใดเราจะรับเอาไว้ 2 ตัว ในเมื่ออีกหลายคนยังไม่มีเสื้อแม้แต่ตัวเดียว”

วันหนึ่งพระอับดุลบาฮาได้รับเชิญจากผู้ว่าราชการจังหวัดของเมืองอัคคา ชายาของพระอับดุลบาฮาก็เกรงว่าเสื้อคลุมตัวเก่าของพระอับดุลบาฮาจะไม่เหมาะสมที่จะสวมไปงานสำคัญเช่นนี้ พระชายามีความปรารถนาที่จะให้พระอับดุลบาฮามีเสื้อคลุมที่กว่านี้ แต่ว่าพระองค์ไม่เคยสนพระทัยในสิ่งที่พระองค์กำลังสวมใส่อยู่ นานๆ ถึงจะซักมันสักครั้ง พระชายาจึงคิดว่าพระนางควรทำอย่างไร

ในที่สุดพระนางก็ตัดสินใจว่าพระนางจะทำเสื้อคลุมตัวใหม่ให้พระองค์และในเช้าวันที่จะไปงานเลี้ยงพระนางก็นำเสื้อคลุมตัวใหม่เข้าไปแทนที่เสื้อคลุมตัวเก่า พระนางรู้สึกว่พระองค์ไม่เคยสังเกตในความแตกต่าง ดังนั้นพระนางจึงสั่งให้ช่างตัดเสื้อตัดเสื้อคลุมสวยด้วยราคาแพง แล้วในวันสำคัญวันนั้นพระนางก็ได้วางเสื้อคลุมตัวใหม่ในที่ที่พระอับดุลบาฮาจะพบเห็นได้

แต่เมื่อพระอับดุลบาฮาทรงแต่งกายเรียบร้อยแล้ว พระองค์ก็สังเกตเห็นทันทีว่ามีอะไรบางอย่างแปลกไป ดังนั้นพระองค์ทรงออกค้นหาที่บ้าน พระองค์ร้องถามขึ้นว่า “เสื้อคลุมของเราอยู่ไหน เสื้อคลุมของเราอยู่ไหน ใครเอาเสื้อคลุมมาไว้กับเราซึ่งตัวนี้ไม่ใช่ของเรา”

แล้วชายาของพระองค์ก็พยายามอธิบายสิ่งที่เกิดขึ้น แต่พระอับดุลบาฮาเป็นบุคคลที่คิดถึงผู้อื่นก่อนตนเองเสมอ แล้วพระองค์ตรัสขึ้นว่า “คิดดูซิ ราคาเสื้อคลุมตัวนี้เจ้าสามารถซื้อเสื้อได้ 5 ตัว ในแบบที่เราเคยสวมใส่เป็นประจำ แล้วเจ้าคิดหรือเปล่าว่าเราต้องใช้จ่ายเงินในการซื้อเสื้อที่เราจะใส่มากเพียงใด ถ้าหากเจ้าคิดว่าเราจำเป็นต้องมีเสื้อตัวใหม่ก็เป็นความคิดที่ดี แต่ขอให้เจ้าคืนเสื้อตัวนี้กลับไปให้ช่างตัดเสื้อตัดเสื้อแบบที่เราใส่อยู่เป็นประจำจำนวน 5 ตัว ในราคาคงเดิม แล้วเจ้าก็จะเห็นได้ว่าไม่ใช่เราจะมีเสื้อเพียงตัวเดียวเท่านั้น แต่เราก็จะมีเสื้อเพิ่มขึ้นอีก 4 ตัวที่จะแจกให้ผู้อื่นได้”

6

มีข้าหลวงหลายคนของเมืองอัคคาที่กรุณาต่อพระอับดุลบาฮา แต่ก็มีหลายคนที่ยังจากศัตรูของพระองค์มากกว่าที่จะฟังจากมิตรของพระองค์ แล้วทำในสิ่งที่โหดร้ายทารุณ ยกตัวอย่างเช่น ศัตรูของพระอับดุลบาฮาบางคนให้ข่าว

ลือว่า พระอับดุลบาฮาเสด็จออกจากเมืองอัคคาทรงไปยังกรุงไฮฟา พระองค์กำลังสร้างป้อมอยู่บนภูเขาคาร์เมลด้วยความช่วยเหลือร่วมมือจากบรรดามิตรสหายของพระองค์ ในไม่ช้าพระองค์ก็จะครอบครองซีเรียและปาเลสไตน์ทั้งหมด และรัฐบาลของตุรกีก็จะถูกขับไล่ออกจากดินแดนส่วนนี้ด้วย

ความจริงมีอยู่ว่าพระอับดุลบาฮาได้ย้ายครอบครัวไปรับอากาศบริสุทธิ์ของกรุงไฮฟา และเป็นความจริงที่ว่าพระองค์ทรงมีมิตรสหายทุกเชื้อชาติ แต่ป้อมที่พระองค์กำลังสร้างอยู่นั้นก็คือพระสถูปที่ฝังศพของพระบ็อบ แต่อย่างไรก็ตามพวกข้าหลวงก็เชื่อในเรื่องที่เหล่าศัตรูได้เล่าให้ฟัง จึงทำให้ครอบครัวของพระอับดุลบาฮาต้องกลับมาสู่เมืองคัคคาอีกครั้งหนึ่ง

มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ข้าหลวงผู้ที่มีความเกลียดชังบาไฮศาสนิกชนก็ได้ตัดสินใจเข้ายึดเอาร้านค้าหลายร้านล้าให้บาไฮศาสนิกชนเหล่านั้นไม่สามารถทำมาหากินต่อไปได้อีก ดังนั้นข้าหลวงผู้นั้นก็ได้ออกคำสั่งกับตำรวจว่า "มีร้านค้าอยู่ 15 แห่งที่ดำเนินธุรกิจโดยบาไฮศาสนิกชนวันพรุ่งนี้เข้าตรูไปทีนั้น จงปิดร้านค้าเหล่านั้นเสียแล้วให้นำกุญแจกลับมาให้ข้า"

พระอับดุลบาฮาได้ทรงเรียกบาไฮศาสนิกชนมาพบพระองค์ในตอนเย็นวันเดียวกันนั้น และพระองค์ทรงตรัสว่า "ในวันพรุ่งนี้จงอย่าได้เปิดร้านค้าของเจ้า ให้อร่อย และดูว่าพระผู้เป็นเจ้าจะประทานอะไรให้แก่พวกเรา"

เช้าวันรุ่งขึ้น ข้าหลวงก็รอคอยเอากุญแจ ตำรวจก็ได้มาหาข้าหลวงแล้วบอกว่าร้านค้าเหล่านั้นปิด ข้าหลวงก็จัดส่งตำรวจออกไปอีกครั้งหนึ่ง และสั่งว่า "ไปดูซิว่าร้านเหล่านั้นเปิดแล้วหรือยังตอนนี้" พวกตำรวจก็ได้กลับมาแล้วบอกว่าร้านค้ายังคงปิดอยู่ พวกเขาคอยแล้วคอยอีกจนกระทั่ง 10 นาฬิการ้านค้าเหล่านั้นก็ยังคงปิดอยู่ ซึ่งตามปกติร้านค้าเหล่านี้จะเปิดขายของเวลา 7 นาฬิกาในตอนเช้า อย่างไรก็ตามข้าหลวงผู้นั้นก็ยังคงคอยต่อไป เพราะเขามีความแน่ใจว่าร้านค้าเหล่านั้นจะต้องเปิดเวลาใดเวลาหนึ่ง

ในระหว่างนั้น มีพระสมณะสูงของเมืองแห่งนั้นมาหาท่านข้าหลวง ข้าหลวงถามว่า "หลวงพ่อบายดีไหม?" คณะสงฆ์สมณะศักดิ์ตอบว่า "สบายดีแต่หลวงพ่อรู้สึกเสียใจ หลวงพ่อได้รับโทรเลขจากกรุงดามัสกัสซึ่งทำให้หลวงพ่อรู้สึกไม่สบายใจ"

ข้าหลวงผู้นั้นก็หยิบเอาโทรเลขมาดูและรู้สึกตกใจเห็นข้อความซึ่งส่งมาจากรัฐบาลกลาง ข้อความในนั้นบอกว่าข้าหลวงผู้นี้ถูกปลดออกจากตำแหน่งราชการแล้ว และให้ตำรวจนำข้าหลวงผู้นี้ไปกรุงดามัสกัสโดยด่วน

เมื่อพระอับดุลบาฮาได้ทรงทราบข่าวร้ายของข้าหลวงผู้นี้แล้ว พระองค์ก็เสด็จไปเยี่ยมเขา พระองค์ทรงตรัสว่า “เจ้าอย่าได้เสียใจเพราะเรื่องนี้เลย ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ไม่มีความแน่นอน เจ้าจะให้เราช่วยอะไรได้บ้าง?”

ข้าหลวงผู้นี้รู้สึกแปลกใจต่อข้อเสนอของพระองค์ แต่ก็เต็มไปด้วยความปลาบปลื้มใจมาก เขาพูดขึ้นว่า “นับจากนี้ไปข้าพเจ้าจะถูกตัดจากคนที่ข้าพเจ้ารัก ไม่มีใครคอยดูแลพวกเขา คนในครอบครัวของข้าพเจ้าคงเศร้าเสียใจ โดดเดี่ยว ไม่มีใครคอยช่วยเหลือ ไม่มีใครคอยแนะนำและช่วยเหลือหาสิ่งที่เขาต้องการ”

พระอับดุลบาฮาตรัสว่า “จงทำให้สบายใจให้สบาย ให้บอกเราว่าเจ้าต้องการให้ครอบครัวของเจ้าไปไหน”

เขาตอบว่า “ก็มีทางเดียวคือพวกเขาก็ต้องตามมาอยู่กับข้าพเจ้าที่ดามัสกัส”

พระอับดุลบาฮาตรัสว่า “ขอให้เจ้าจงวางใจในตัวเรา จงทำให้สบายใจ เรายินดีจัดส่งภรรยาและลูกๆ ของเจ้าไปยังเมืองดามัสกัสด้วยความดูแลเป็นอย่างดี ในไม่ช้าเจ้าก็จะพบว่าครอบครัวของเจ้าจะติดตามเจ้าไปอยู่ที่นั่นทันทีที่เจ้าไปถึง”

แล้วพระองค์ก็ได้ทรงปฏิบัติตามนั้น เมื่อครอบครัวของข้าหลวงผู้นี้ได้มาถึงเมืองดามัสกัสทำให้ข้าหลวงผู้นี้ดีใจเป็นอันมาก เขาได้ถามทหารรักษาการณ์ผู้ที่นำครอบครัวของเขามานี้ถึงค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ทหารผู้นั้นตอบว่า “ไม่ต้องเสียอะไร ข้าพเจ้าปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้านาย พระอับดุลบาฮา”

เมื่อเป็นเช่นนั้นข้าหลวงก็ปรารถนาที่จะให้รางวัลแก่ทหารผู้นั้น แต่ทหารผู้นั้นตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่ปรารถนารางวัลใดๆ ข้าพเจ้าขอเพียงปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้านาย ข้าพเจ้ามิอาจรับสิ่งใดๆ ทั้งสิ้น”

ข้าหลวงก็ได้เชื้อเชิญทหารผู้นั้นพักค้างคืนที่นั่น เพื่อเขาจะได้พักผ่อนและรับประทานอาหาร แต่ทหารผู้นั้นตอบว่า “ข้าพเจ้าต้องเดินทางกลับไปทันทีตามคำสั่งของเจ้านาย”

ข้าหลวงก็ได้ขอร้อง “กรุณานำจดหมายให้พระอับดุลบาฮา” แล้วก็เขียนจดหมายดังมีข้อความดังนี้

“ข้าแต่พระอับดุลบาฮา ข้าพเจ้าขอสวดวิงวอนให้พระองค์ประทานอภัยแก่ข้าพเจ้าที่ข้าพเจ้าไม่เข้าใจและไม่รู้จักพระองค์ ข้าพเจ้าได้กระทำชั่วต่อพระองค์ไว้มากแต่พระองค์กลับประทานความดีงามให้แก่ข้าพเจ้า”

7

ก่อนที่จะเกิดสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง พระอับดุลบาฮาได้ตรัสแก่บาไฮศาสนิกชนไว้ว่า บาไฮศาสนิกชนจะต้องเตรียมให้พร้อมที่จะรับเหตุการณ์อันวุ่นวาย พระองค์ได้สอนให้บาไฮศาสนิกชนทราบถึงวิธีการปลูกข้าวโพดเพื่อที่ว่าจะได้รับผลผลิตที่มากกว่า แล้วพระองค์ก็แสดงวิธีการเก็บถนอมข้าวโพดไว้ในใต้ดินเพื่อข้าวโพดจะได้ไม่เสีย

ช่วงที่เกิดสงครามนั้น ดินแดนปาเลสไตน์ถูกตัดขาดจากการติดต่อกับประเทศอื่นๆ ประชาชนขาดอาหาร คนยากจนส่วนใหญ่ของปาเลสไตน์ก็เริ่มอดอยากประชาชนมากมายได้ล้มตาย แต่ประชาชนผู้ที่อาศัยอยู่บริเวณกรุงไฮฟาและเมืองอัคคาพระอับดุลบาฮาก็ได้ช่วยเหลือเอาไว้ เนื่องจากว่าพระอับดุลบาฮาและบาไฮศาสนิกชนที่นั่นมีข้าวโพดเพียงพอที่ช่วยบุคคลผู้ขาดแคลน

พลเมืองของประเทศต่างๆ ที่อยู่ข้างเคียงก็ได้เดินทางมาขอแบ่งปันข้าวโพดจากพระอับดุลบาฮา พระองค์ทรงแจกจ่ายข้าวโพดไปเปรียบเสมือนกองทัพได้ส่งกำลังทหารเข้าไปช่วยเหลือ ด้วยวิธีการนี้ทำให้พลเมืองจำนวนนับพันๆ คนรอดชีวิตในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2457-2461 (ค.ศ. 1914-1918)

8

ราชอาณาจักรอังกฤษก็ได้ละเลยในความเสียสละของพระอับดุลบาฮาที่มีต่อเพื่อนมนุษย์ ต่อมาในวันที่ 27 เมษายน พ.ศ. 2463 (ค.ศ. 1920) ทางรัฐบาลอังกฤษก็ได้บ้ำาเห็นใจให้พระอับดุลบาฮาเป็นขุนนางของกรุงไฮฟา ถึงแม้กระนั้นพระอับดุลบาฮาก็มิได้ทรงสนพระทัยในยศศักดิ์ตำแหน่งนี้ พระองค์ทรงตัดสินใจพระทัยยอมรับเกียรติอันนี้เพื่อรักษาน้ำใจของรัฐบาล จนกระทั่งวันสำคัญก็ได้มาถึง พระองค์ทรงสนพระทัยคนของพระองค์มากกว่ายศศักดิ์ที่พระองค์ได้รับ ดังเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นดังนี้

ทางเจ้าหน้าที่รัฐบาลได้ส่งตัวแทนข้าราชการอังกฤษไปชุมนุมกันที่กรุงไฮฟา เพื่อเป็นเกียรติแก่พระอับดุลบาฮาผู้ที่ประชาชนให้ความเคารพรักอันเนื่องจากการช่วยเหลืออันเสียสละของพระองค์ เจ้าหน้าที่ได้ส่งรถยนต์คันใหญ่ไปรับพระอับดุลบาฮาที่บ้านพักเพื่อนำพระองค์มายังพิธี แต่เมื่อรถมาถึง

ก็ไม่พบพระอับดุลบาฮา จึงจัดคนออกหาพระองค์ ทันใดนั้นพระองค์ก็ได้ทรงปรากฏกายขึ้นโดยที่ไม่มีใครคาดคิด พระองค์ทรงพระราชดำเนินมาโดยลำพัง อย่างไม่มีพิธีรีตองแต่มาอย่างเยี่ยงกษัตริย์

มีผู้รับใช้ซึ่งเป็นคนขับรถมาขึ้นอยู่ใกล้ๆ กับพระอับดุลบาฮา ชื่อฮัสเฟนดिया ซึ่งได้ทำหน้าที่ขับรถมาให้กับพระอับดุลบาฮาเป็นเวลานานหลายปี เขาจะนำพระองค์ไปยังที่ต่างๆ ที่พระองค์ต้องการไป แต่เมื่อฮัสเฟนดियाได้เห็นรถยนต์คันสวยงามมารับพระอับดุลบาฮา เขาก็เกิดความรู้สึกไม่สบายใจและคิดในใจว่า “ตั้งแต่นี้ต่อไป พระองค์คงไม่ต้องการฉันอีกแล้ว”

ไม่มีอะไรที่จะผ่านพ้นสายพระเนตรของพระอับดุลบาฮาไปได้ เมื่อพระองค์ทรงเห็นใบหน้าอันเศร้าหมองของผู้รับใช้ที่พระองค์ทรงรัก พระองค์ทรงให้สัญญาณกับฮัสเฟนดियाให้เทียบรถมาอย่างเช่นที่พระองค์ทรงปฏิบัติอย่างเสมอ ทันใดนั้นเองฮัสเฟนดियाก็รีบทำตามคำสั่งทันที แล้วฮัสเฟนดियाได้ขึ้นไปนั่งอยู่บนที่นั่งประจำของคนขับรถด้วยความปีติ เขารู้สึกดีใจที่เขาทราบว่าเขายังเป็นที่ต้องการของพระองค์อยู่

เมื่อพระองค์มาถึงยังจวนของข้าหลวงที่ซึ่งเหล่าข้าราชการทั้งหมดกำลังรอคอยพระองค์อยู่ พระอับดุลบาฮาได้ขอให้ฮัสเฟนดียนำพระองค์เสียบเข้าด้านข้างของทางเข้าเข้าเพราะพระองค์ไม่ทรงประสงค์ให้เป็นจุดเด่นในพิธีมากนัก และพระองค์ไม่เคยที่จะใช้ยศศักดิ์ “เซอร์ อับบาซ เอฟเฟนดิ” เลย ตั้งแต่วันนั้น พระองค์มักจะเป็นที่รู้จักของคนทั่วไปว่า “นายท่าน หรือ อับดุลบาฮา” เท่านั้น

9

การที่ได้คลุกคลีกับพระอับดุลบาฮานั้นจะทำให้บุคคลผู้นั้นมีความสุขมากทีเดียว และจะทำให้บุคคลคนนั้นเป็นคนดีขึ้น หนึ่งในจำนวนผู้ที่เดินทางมานมัสการที่เมืองอัคคา จะเกิดความรู้สึกว่าเธอนั้นรู้สึกแบบที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน รู้แต่เพียงว่าเกิดความรักต่อเพื่อนมนุษย์ และในบ่ายของวันหนึ่งขณะที่เธอกำลังอยู่ในห้องกับเพื่อนสองคนของเธอที่ดินแดนศักดิ์สิทธิ์ เธอได้พูดถึงเพื่อนของเธอในทางที่ไม่ดี ขณะที่เธอกำลังอยู่ด้วยกันนั้น พระอับดุลบาฮาก็ได้กลับจากเยี่ยมเยียนคนยากจน คนป่วย ทันใดนั้นพระองค์ก็ทรงเรียกหาบุคคลผู้ที่ได้ยินการพูดให้ร้าย พระองค์ตรัสกับเธอว่าในช่วงที่พระองค์ออกไปข้างนอกนั้นมีใครคนหนึ่งพูดเกี่ยวกับผู้อื่นในทางที่ไม่ดี พระองค์ตรัสว่าการทำเช่นนั้นทำให้พระองค์รู้สึกเสียพระทัยที่บาไฮศาสนิกชนไม่รักษาไฮด้วยกัน แต่กลับไปพูดให้ร้ายซึ่งกันและกัน แล้วพระองค์ตรัสแก่เธออีกว่าไม่ควรที่จะพูดถึงมันแต่เราควรสวดมนต์ให้กัน

หลังจากนั้นทุกคนได้รับประทานอาหารเย็นแล้ว เพื่อนคนที่ไม่ดีก็ไม่ได้พูดถึงความผิดที่เธอได้พูดไปแล้วจนกระทั่งสายตาของเธอได้สบพระเนตรของพระอับดุลบาฮา ซึ่งเปี่ยมไปด้วยความกรุณาและอ่อนโยน ดวงเนตรของพระองค์ได้บอกเตือนเธอ ทันทีทันใดนั้นเธอก็ทราบว่าได้กระทำผิดแล้วเธอก็น้ำตาไหลพราก แต่พระองค์ก็ไม่ได้ทรงสังเกตเห็นในขณะนั้น อาหารเย็นก็คงดำเนินต่อไปในขณะที่เธอได้รำไห่ในสิ่งที่เธอกระทำไป หลังจากนั้นชั่วครู่พระอับดุลบาฮาก็ได้ทรงหันหน้าไปยิ้มกับเธอ และเรียกชื่อของเธอหลายครั้ง ประหนึ่งว่าพระองค์กำลังเรียกเธอกลับมาสู่พระองค์อีก ทันใดนั้นเธอก็เกิดความรู้สึกมีความสุขสบายใจเหลือล้น ในใจนั้นเธอเกิดความรู้สึกที่ว่าพระองค์ได้ทรงประทานอภัยให้แก่เธอ และช่วยให้เธอเกิดความรักในผู้อื่นมากขึ้นอีกด้วย

10

ดูเหมือนว่าพระอับดุลบาฮาจะทรงทราบความต้องการของแต่ละคนโดยที่พระองค์มิได้ทรงถามมาก่อน

เย็นวันหนึ่งขณะที่กำลังรับประทานอาหารอยู่ที่โต๊ะของพระองค์ มีหญิงคนหนึ่งนั่งถัดจากพระองค์กำลังฟังถ้อยวิจาณะของพระองค์ เธอได้มองดูน้ำแก้วหนึ่งซึ่งวางอยู่ตรงหน้าของเธอและคิดในใจว่า "ถ้าเพียงแต่พระอับดุลบาฮาต้องการดวงใจของข้าแล้ว ขอพระองค์ทรงทำดวงใจของข้าให้ว่างเปล่าปราศจากกิเลสทั้งปวง เสมือนดังว่ามีคนมานำน้ำแก้วนี้ไปแล้วทำให้เหลือแต่แก้วเปล่าๆ แล้วหลังจากนั้นก็เติมความรักความเข้าใจขององค์ผู้เป็นเจ้าของในแก้วใบนี้"

มันเป็นความคิดชั่วแล่นของเธอเท่านั้น แต่ดูเหมือนว่าพระอับดุลบาฮาจะอ่านความคิดของเธอออก พระองค์ทรงตรัสมาได้ครั้งหนึ่ง แล้วทรงหยุดครู่หนึ่ง ทรงตรัสกำชับใช้เป็นภาษาเปอร์เซีย 2-3 คำ พูด แล้วพระองค์ก็ทรงสนทนาต่อไปโดยที่ไม่มีผู้ใดสังเกตได้

สักครู่ผู้รับใช้ผู้นั้นก็เดินไปยังสตรีผู้นั้น แล้วหยิบแก้วน้ำไปจากโต๊ะ เขาเทน้ำออกเหลือแต่แก้วเปล่าๆ แล้วนำกลับมาวางไว้ตรงหน้าของเธอ

ส่วนพระอับดุลบาฮาก็ทรงตรัสต่อไปเรื่อยๆ พระองค์ทรงค่อยๆ เอื้อมหยิบน้ำจากโต๊ะอย่างสุภาพนุ่มนวล แล้วค่อยๆ รินใส่แก้วเปล่าของหญิงคนนั้น โดยที่ไม่มีใครได้สังเกตเห็นสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำไป นอกจากหญิงคนนั้นเธอทราบดีว่าพระองค์กำลังทำอะไรให้ดวงใจของเธอรู้สึกปลาบปลื้มเป็นยิ่งนัก

ตอนนี้รองทำให้เธอทราบว่าคุณนึกคิดหรือความต้องการของคุณคนนั้นได้ ถูกแสดงออกอย่างเปิดเผยแต่พระอับดุลบาฮา และนั่นก็เป็นสิ่งที่ถูกรวมเข้า เป็นความรักของพระองค์ด้วย

11

พระอับดุลบาฮาก็เหมือนกับองค์พระบาฮาอูลลาห์ และพระบ็อบ ที่มีอำนาจ ในการแสดงออกในสิ่งมหัศจรรย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการรักษาพยาบาล ผู้ป่วย แม้ว่าจะบาไฮศาสนิกชนไม่ได้สอนศาสนาด้วยการเล่าเกี่ยวกับสิ่งอัน อัจฉริยะก็ตาม แต่นี่ก็เป็นสิ่งที่เราจะเล่าให้ฟังเพื่อเป็นความรู้

เข้าวันหนึ่งในปี พ.ศ. 2459 (ค.ศ. 1916) พระอับดุลบาฮากับคนขับรถมาผู้ ชื่อสัตย์ของพระองค์ได้ออกเดินทางจากเมืองอัคคาไปยังเมืองนาซาเรท พระองค์รู้สึกเหนื่อยดังนั้นก็ได้หยุดรถที่บ้านของผู้ใหญ่บ้านในหมู่บ้านเล็กๆ แห่งหนึ่งที่นี่พระอับดุลบาฮาทรงรับประทานอาหาร 1 มื้อ แล้วหลับอยู่ ประมาณ 1 ชั่วโมง จากนั้นพระองค์ก็ทรงนั่งคุยกับผู้ใหญ่บ้านและสังเกตเห็น ว่ามีคนมารอพบพระองค์หลายคนที่นี่ พระองค์ทรงตรัสกับเขาทั้งหลายแล้ว พระองค์ทรงให้คำแนะนำในการแก้ปัญหาต่างๆ รวมทั้งการแก้ไขสิ่งยุ่งยาก ต่างๆ ซึ่งเขาทั้งหลายได้ประสบขณะที่อยู่ในหมู่บ้านแห่งนั้น

หลังจากที่ได้พูดคุยกันแล้ว ผู้ใหญ่บ้านก็ได้ขอบคุณพระอับดุลบาฮาที่ได้ให้ คำแนะนำ รวมทั้งการที่พระองค์ได้ให้เกียรติมาเยี่ยมเยียนเขาด้วย เขากล่าว ว่า "การเสด็จมาของพระองค์จะนำมาซึ่งคุณงามความดีต่างๆ ทั้งยังมา ช่วยเหลือคนในหมู่บ้านทุกคนด้วย สุดท้ายนี้ข้าพเจ้าก็ใคร่ขอร้องพระองค์อีก สัก 1 อย่าง"

พระอับดุลบาฮาจึงตรัสขึ้นว่า "เจ้าจะขออะไรอีกหรือ?" "เรายินดีที่จะให้เจ้า หากว่าเราเป็นผู้มีอำนาจ"

ผู้ใหญบ้านตอบว่า "ข้าพเจ้ามีบุตรสาวอยู่ 1 คน เป็นบุตรสาวอายุ 14 ปี เขาป่วยเป็นฝีในท้องมาเป็นเวลา 2 ปีแล้ว แพทย์ทุกคนก็ได้บอกข้าพเจ้าว่าเขา จะไม่มีทางรักษาหาย วันแล้ววันเล่าข้าพเจ้า แม่ของเขา รวมถึงญาติพี่น้องก็ ไม่อาจที่จะทำอะไรได้เลยนอกจากร้องไห้คร่ำครวญ"

พระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงประทานบุตรคนใหม่ให้เราอีก ฉะนั้นถ้าหากว่าพระองค์ เป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ขอทรงสวดอธิษฐานรักษาพยาบาลให้แก่บุตรของข้าพเจ้า ด้วยเถิด ข้าพเจ้าคิดว่าจะเป็นการประทานชีวิตใหม่ให้กับบุตรของข้าพเจ้า พวกเราเชื่อแน่ว่าการสวดวิงวอนของพระองค์นั้นเป็นที่ยอมรับของ

องค์พระผู้เป็นเจ้า และพวกเรา ก็ทราบว่าคุณความดีของพระอับดุลบาฮานั้นจะแสดงให้ปรากฏเห็นในมนุษย์ทุกคน โดยที่ไม่ได้คำนึงว่าคนเหล่านั้นจะยอมรับหรือไม่ ตรงจุดนี้เอง ทำให้ผู้ใหญ่บ้านถึงกับน้ำตาไหลพราก

ทันใดนั้นพระอับดุลบาฮาทรงลุกขึ้นจากที่นั่ง แล้วทรงถามว่า "บุตรสาวของเจ้าอยู่ที่ไหน" ผู้ใหญ่บ้านตอบว่า "อยู่ในอีกห้องหนึ่ง"

จากนั้นพระอับดุลบาฮาทรงได้เห็นเด็กผู้หญิงคนนั้นกำลังนอนอยู่บนเตียงซึ่งวางอยู่บนพื้น ทั้งแม่และคนในครอบครัวทุกคนกำลังห้อมล้อมเด็กคนนั้นอยู่ บางคนก็ทำหน้าที่เป็นพยาบาล บางคนก็กำลังร้องไห้

พระอับดุลบาฮาทรงเดินไปยังหัวเตียงแล้วนั่งประทับอยู่ข้างๆ เด็กคนนั้น พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์จับชีพจร อุณหภูมิสูงขึ้น เด็กคนนั้นไออยู่ตลอดเวลา ขากเสมหะออกมาเป็นเลือด เธอเหลือแต่หนึ่งหุ้มกระดูก หมดหนทางช่วยเธอได้ พระอับดุลบาฮาทรงวางพระหัตถ์ของพระองค์ลงบนหน้าผากของเด็กคนนั้นอย่างทะนุถนอม แล้วพระองค์ทรงขอให้ใครคนหนึ่งชงชามา 1 แก้ว เมื่อนำน้ำชามาให้พระองค์ พระองค์ทรงดื่มเพียงนิดแล้วทรงอธิษฐานอยู่ประมาณ 5 นาที หลังจากนั้นพระองค์ทรงเทน้ำชาที่เหลือใส่ช้อนป้อนเข้าปากของเด็กคนนี้ พระองค์ทรงวางพระหัตถ์ของพระองค์ลงบนหน้าผากของเด็กคนนี้เป็นครั้งที่สองแล้วทรงอธิษฐานอีกครั้งหนึ่งเป็นเวลา 10 นาที

เมื่อได้ทรงปฏิบัติทุกสิ่งเป็นที่เรียบร้อยแล้ว พระองค์ยืนขึ้นแล้วหันไปยังพ่อแม่เด็กคนนี้ พระองค์ทรงตรัสด้วยเสียงอันดังอย่างมีอำนาจว่า "ขอจงวางใจว่าพระผู้เป็นเจ้าจะให้การรักษาบุตรของเจ้าหายอย่างแน่นอน จงทำให้สบาย อย่าเศร้าโศกเสียใจไปเลย จงเฝ้าพยาบาลลูกด้วยความระวังอย่างที่สุด อีกไม่ช้าไม่นานบุตรของเจ้าก็จะหายเป็นปกติ"

สักครู่พระองค์ทรงหันพระพักตร์ไปยังห้องรับแขก ทรงกล่าวกับผู้ใหญ่บ้านและแขกคนอื่นๆ แล้วทรงออกจากบ้านหลังนั้นก้าวขึ้นรถม้า

คืนนั้นเด็กผู้หญิงคนนั้นก็มีเหงื่อออกเป็นจำนวนมาก ทำให้อุณหภูมิในร่างกายลดลง จากคำพูดของผู้ใหญ่บ้านคนนั้น ภายใน 2 เดือน บุตรสาวของเขาก็กลับคืนสุขภาพที่ปกติอีกครั้งหนึ่ง ต่อมาในปี พ.ศ. 2465 (ค.ศ. 1922) เธอก็ได้สมรสกับข้าราชการของเมืองอัคคา และได้กลายเป็นแม่ที่ให้กำเนิดบุตรที่มีสุขภาพดีถึง 3 คน

บิดาของเด็กหญิงคนนั้นได้เล่าเรื่องนี้หลายต่อหลายครั้งที่เมืองอัคคา ที่กรุงไฮฟา และที่เมืองนาซาเรท เขามักจะจบเรื่องของเขาด้วยการพูดว่า “ด้วยความศักดิ์สิทธิ์ของพระอับดุลบาฮาจึงทำให้บุตรสาวได้กลับมาสู่เราอีกครั้ง”

12

พระอับดุลบาฮาทรงมีวิัจนะที่ควรค่าและไพเราะ ที่จะเล่าให้ฟังเกี่ยวกับชีวิตภายหลังการตาย ซึ่งได้มีสภาพสตรีท่านหนึ่งได้เล่าเรื่องเกี่ยวกับพระอับดุลบาฮา กับบุตรสาวเล็กๆ ของเธอให้ฟังดังนี้

นายท่านได้มาเยี่ยมบุตรสาวของเธอเมื่อตอนที่บุตรสาวของเธอป่วยอยู่ พระองค์ทรงนำดอกกุหลาบสีชมพู 2 ดอกมาด้วย พระองค์ทรงประทานให้กับเด็กผู้หญิงคนนั้น ครั้นแล้วพระองค์ทรงหันพระพักตร์ไปยังเธอ พร้อมกับตรัสด้วยความรักว่า “เจ้าจะต้องอดทน”

เย็นวันนั้นเด็กหญิงคนนั้นก็เสียชีวิตลงแล้วมารดาของเด็กก็ได้ถามเหตุผล พระอับดุลบาฮา พระองค์ทรงตรัสว่าดังนี้

“มีอุทยานของพระผู้เป็นเจ้าอยู่แห่งหนึ่ง มนุษย์ที่กำลังมีชีวิตอยู่ก็คือต้นไม้ที่ขึ้นเจริญเติบโตอยู่ในอุทยานแห่งนั้น บิดาผู้ประเสริฐของเราก็คือคนทำสวนแห่งนั้น เมื่อไรก็ตามที่คนทำสวนเห็นต้นไม้ต้นเล็กๆ อยู่ในที่ที่แคบๆ ยากแก่การขยับขยาย คนทำสวนก็เตรียมจะหาที่ที่ดีกว่าและเหมาะกว่าที่จะทำให้ต้นไม้ต้นนี้สามารถเจริญเติบโตและให้ผลได้ ครั้นเมื่อคนทำสวนทำการย้ายต้นไม้ต้นเล็กๆ นี้ไปปลูกที่ใหม่จะทำให้ต้นไม้ต้นอื่นๆ เกิดความรู้สึกและพูดว่า “เราก็เป็นต้นไม้ที่สวยงามแล้วเหตุใดคนทำสวนจึงไม่ถอนเราไปหละ” เพียงเท่านั้นก็ทำให้คนทำสวนของพระผู้เป็นเจ้าทรงทราบเหตุผลแล้ว”

พระอับดุลบาฮาทรงตรัสว่า “ตอนนี้เจ้ากำลังเศร้าโศกอยู่ แต่ถ้าเจ้าสามารถเห็นความงามที่ที่ลูกของเจ้าไปสถิตอยู่แล้วเจ้าก็จะไม่เศร้าโศกแน่ ตอนนี้เขาเป็นอิสระแล้วเช่นวิหค และเขาก็กำลังขับขานเพลงถวายแด่พระผู้เป็นเจ้าอย่างมีความสุข”

“หากว่าเจ้าเห็นคนทำสวนของพระผู้เป็นเจ้าได้ด้วยตาของเจ้าเอง เจ้าก็คงไม่ต้องการที่อยู่บนโลกมนุษย์ต่อไป แม่ว่านี่คือที่ที่กำหนดให้แก่เจ้าก็ตาม”

13

วันหนึ่งได้มีหญิงคนหนึ่งมาหาพระอับดุลบาฮาด้วยความเศร้าโศก ขณะที่เธอล่าเรื่องของเธออยู่นั้น พระอับดุลบาฮาทรงพยายามที่จะระงับความเศร้าโศกของเธอโดยทรงตรัสว่า "อย่าได้เศร้าโศกไปเลย ไม่ต้องเศร้าโศกไปหรอก"

หญิงคนนั้นพูดขึ้นว่า "น้องชายของข้าพเจ้าอยู่ในห้องขังเป็นเวลา 3 ปีมาแล้ว น้องชายของข้าพเจ้าไม่ควรที่จะถูกจับเข้าคุกเพราะนั่นไม่ใช่ความผิดของเขา เขาเป็นคนไม่เข้มแข็งจึงได้ไปตามผู้อื่น เขาจะถูกกักขังต่อไปอีก 4 ปี พ่อแม่ของข้าพเจ้าเศร้าเสียใจตลอดเวลา น้องชายของข้าพเจ้าเลยต้องเป็นผู้ดูแลพวกเรา แต่ว่าเวลานี้น้องชายของข้าพเจ้าเพียงจะตายไป"

นายท่านสามารถที่จะล่วงรู้เรื่องราวของมนุษย์ได้ตลอดทั้งหมด และนี่ก็เป็นครอบครัวที่กำลังประสบความทุกข์เวทนาในทุกด้าน คือพวกเขายากจน พวกเขาอ่อนแอ พวกเขาเศร้าหมอง ฐานะตกต่ำและหมดหวังในทุกอย่าง

พระอับดุลบาฮาตรัสว่า "เจ้าต้องวางใจในพระเจ้า"

หญิงคนนั้นร้องขึ้นว่า "แต่ถ้าข้าพเจ้ายิ่งวางใจเท่าไร ก็ยิ่งเลวร้ายมากขึ้นซี"

พระอับดุลบาฮาตรัสว่า "ก็เพราะเจ้าไม่เคยไว้วางใจ"

เธอตอบว่า "แต่แม่ของข้าพเจ้าก็อ่านพระคัมภีร์ไบเบิลตลอดเวลา แต่แม่ก็ไม่ได้รับอะไร พระผู้เป็นเจ้าทรงละทิ้งแม่ ไม่ทรงช่วยเหลืออะไรเลย ข้าพเจ้าจึงอ่านพระคัมภีร์ด้วยตัวของข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าสวดมนต์ 91 ครั้ง แล้วสวดอีก 23 ครั้งทุกคืนก่อนที่ข้าพเจ้าจะเข้านอน ข้าพเจ้าสวดอธิษฐานไปด้วย"

พระอับดุลบาฮาทรงมองดูเธอผู้นั้นอย่างเอ็นดูพร้อมกับตรัสว่า "การสวดมนต์อธิษฐานมิใช่การอ่านพระคัมภีร์ไบเบิล การสวดอธิษฐานจะต้องมีความวางใจในพระผู้เป็นเจ้า และจะต้องยอมรับความประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า เจ้าจะต้องอดทน และยอมรับความประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า และจะทำให้เจ้ารู้สึกว่าคุณสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไป จงมอบครอบครัวของเจ้าให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระผู้เป็นเจ้า ไว้วางใจในพระผู้เป็นเจ้า และรักทุกสิ่งทุกอย่างของพระองค์ เปรียบดังเรือลำที่แข็งแรงจะไม่แพ็คคลื่น แต่จะลอยล้าอยู่บนคลื่น ฉะนั้นตั้งแต่นี้ต่อไปเจ้าจงเป็นดังเรือที่แข็งแรงมิใช่เป็นเรือที่ผุพัง"

14

ตอนที่ไปเยี่ยมเพื่อนคนหนึ่งซึ่งได้รับอุบัติเหตุและต้องนอนรักษาตัวอยู่เป็นเวลานาน พระอับดุลบาฮาทรงเล่าเรื่องนี้ให้ฟังซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของความทุกข์ทรมานดังนี้

กษัตริย์องค์หนึ่งมีความประสงค์ที่จะแต่งตั้งบุคคลคนหนึ่งให้เป็นข้าราชการชั้นสูงแต่แทนที่กษัตริย์จะมอบงานให้กับชายคนนั้นพระองค์กลับกักขังชายคนนั้นในห้องขัง ทำให้ชายคนนั้นรู้สึกแปลกใจมากเพราะว่าเขาคิดว่ากษัตริย์ทรงโปรดปรานเขา หลังจากนั้นกษัตริย์ทรงนำชายคนนั้นออกจากห้องขังแล้วเขียนเขาด้วยไม้ ชายคนนั้นไม่เข้าใจในตัวกษัตริย์ เพราะว่าเขาคิดว่ากษัตริย์ทรงมีความรักในตัวเขา ต่อมาก็ถูกนำไปแขวนคอจนเกือบเสียชีวิต แต่เมื่อชายคนนั้นอาการดีขึ้น เขาก็ถามกษัตริย์ว่า "ถ้าหากว่าพระองค์รักข้าแล้วเหตุใดพระองค์จึงปฏิบัติต่อข้าเช่นนี้" กษัตริย์ทรงตอบว่า "เราปรารถนาที่จะทำให้เจ้าเป็นนายกรัชมมนตรี ด้วยการผ่านพ้นความทุกข์ยากลำบากในสิ่งเหล่านี้ บัดนี้เราเห็นแล้วว่า เจ้ามีความเหมาะสมในตำแหน่งนี้ เราปรารถนาให้เจ้ารู้สึกถึงความรู้สึกต่างๆ ด้วยตัวของเจ้าเอง คือเมื่อเจ้าต้องลงโทษคนอื่น ๆ ด้วยวิธีการดังกล่าวเจ้าจะได้นึกถึงสิ่งที่เจ้าเคยประสบมา เรารักเจ้า ดังนั้นเราจึงปรารถนาให้เจ้าเป็นผู้ที่สมบูรณ์ในตนเอง"

15

วันหนึ่งที่เมืองอัคคามีหญิงคนหนึ่งมาจากประเทศตะวันตก เพื่อมาเยี่ยมพระอับดุลบาฮา แล้วเธอก็เริ่มเล่าให้พระอับดุลบาฮาทราบ ทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับความลำบากของเธอ

พระอับดุลบาฮาก็ทรงฟังหญิงคนนั้นเล่าอย่างเห็นอกเห็นใจ สิ่งที่เธอเล่ามานั้นก็ไม่ลำบากมากนักแต่ตัวเธอคิดว่ามันเป็นเรื่องที่ลำบากอย่างแสนสาหัส ในที่สุดพระอับดุลบาฮาทรงลุกจากที่นั่ง แล้วตรัสว่าพระองค์ทรงติดนัดกับคนอื่น จะต้องไปเดี๋ยวนี้ พระองค์ตรัสพร้อมกับชี้ไปที่หน้าต่าง "นั่นไงชายคนที่เราจะนำมาหาเจ้าเขาชื่อ มิชา เฮดาร์ อาลี พวกเราเรียกเขาว่า เทพแห่งภูเขาคาร์เมล เขาเดินบนพื้นดินแต่เขาอาศัยอยู่บนสวรรค์ เขาได้รับความลำบากอย่างสาหัส ซึ่งเขาจะเล่าให้เราฟังถึงความลำบากดังนี้"

พระอับดุลบาฮาได้เสด็จไปยังอุทยานแล้วเสด็จกลับมาพร้อมกับ มิชา เฮดาร์ อาลี พระองค์ทรงแนะนำ เฮดาร์ อาลี ให้สตรีผู้นั้นรู้จักแล้วจากนั้นพระองค์ก็ทรงมีนัดกับคนอื่น

แล้ว มิชา เฮดาร์ อาลี ได้เริ่มสนทนากับหญิงคนนั้น เขาได้พูดถึงยุคสมัยที่เขากำลังอยู่และเกี่ยวกับยุคสมัยแห่งศาสนาซึ่งกำลังจะมาถึงในไม่ช้า ด้วยความอ่อนโยน สุภาพ และถ่อมตน

หญิงคนนั้นยิ่งฟังก็ยิ่งทนไม่ได้ หลังจากนั้นสักครู่เธอก็พูดแทรกขึ้นว่า “พระอับดุลบาฮาตราสว่าท่านจะเล่าเรื่องความลำบากของท่านให้ข้าฟัง”

มิชา เฮดาร์ อาลี ได้มองอย่างแปลกใจ เขาถามขึ้นว่า “ความลำบากหรืออะไรกันคุณนาย ข้าไม่เคยได้รับความลำบากเลย ข้าไม่รู้ว่าความลำบากเป็นอย่างไร”

16

พระอับดุลบาฮาก็เป็นคนคนหนึ่งที่ถูกเนรเทศและถูกกักขังมาเป็นเวลากว่า 50 ปี พระองค์ทรงเป็นเด็กที่ไม่เคยได้รับการศึกษาในโรงเรียน พระองค์ไม่ได้ทรงเป็นนักศึกษาของวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยใดเลย ในสมัยที่พระองค์ยังทรงพระเยาว์ หรือแม้แต่ในตอนที่พระองค์ทรงมีชั้นชามากแล้ว พระองค์ก็ไม่เคยทรงอ่านหนังสือสำคัญๆ ของโลก หรือแม้แต่การไปคุยปรึกษากับผู้ที่ได้การศึกษาระดับสูง

แต่เมื่อตอนที่พระอับดุลบาฮาเสด็จไปยังประเทศยุโรปและอเมริกาพระองค์ได้ไปพูดคุยกับนักวิทยาศาสตร์ นักปรัชญา บุคคลสำคัญ รวมทั้งผู้นำประเทศต่างๆ ท่านอาจจะคิดว่าประสบการณ์ที่ผ่านมาของพระองค์ไม่ใช่เป็นการเตรียมความพร้อมพระองค์สำหรับในเรื่องนี้ แต่พระอับดุลบาฮาไม่เคยออกนอกสถานที่ ไม่เคยได้รับการสั่งสอนในวิชาใดๆ พระองค์ทรงสนทนาอยู่แต่ในบ้าน นอกจากนี้ดูเหมือนว่าพระองค์ทรงรอบรู้กว่าคนอื่นๆ และพระองค์ก็มีเคยผิดพลาดในการตอบคำถามหรือมีเคยที่จะผิดพลาดในการแก้ปัญหา

แต่ในเวลาเดียวกันนั้น พระองค์ก็มีเคยที่จะทำให้คนทั่วไปเกิดความรู้สึกว่าพระองค์นั้นดีและยิ่งใหญ่กว่าคนอื่นๆ พระองค์ทรงสงบเสงี่ยมมีความรักและรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น

แล้วพระองค์ทรงสุภาพต่อทุกคนที่พระองค์ทรงพบเห็น ซึ่งเนื่องมาจากว่าพระองค์ “ทรงเห็นใบหน้าของพระผู้เป็นเจ้าอยู่ในใบหน้าของทุกคน”

วันหนึ่งมีรัฐมนตรีชาวคริสต์เตียนผู้หนึ่งไปหาพระอับดุลบาฮาเพื่อขอข้อมูลในการพิมพ์บทความลงในนิตยสารฉบับหนึ่ง จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่ารัฐมนตรีท่านนั้นอายุมากแล้ว และไม่ได้ให้ความสนใจในศาสนาบาไฮหรือพระอับดุล

บาฮาเลย เขาเป็นฝ่ายพูดเองเป็นส่วนมากแล้วถามคำถามต่างๆ เพียงเพื่อช่วยให้เขาได้เขียนลงในบทความเท่านั้น พระอับดุลบาฮาทรงตอบคำถามของเขาด้วยประโยคสั้นๆ ด้วยคำตอบใช่หรือไม่ใช่ พระองค์สนใจที่จะให้สัมภาษณ์ แต่ดูเหมือนว่าพระองค์จะยิ่งให้ความสนใจในตัวผู้ซักถามมากกว่าในคำถาม พระองค์ทรงนั่งประทับในท่าที่สบาย พระหัตถ์ของพระองค์วางอยู่บนตักในท่าที่ฝ่ามือทั้งสองวางทับกันอย่างที่พระองค์มักจะปฏิบัติ พระองค์ทรงมองไปยังผู้สัมภาษณ์ด้วยความรู้สึกที่รักและเข้าใจซึ่งมีสามารถจะบรรยายได้ พระพักตร์ของพระองค์เป็นประกายรัศมี

รัฐมนตรีท่านนั้นยังคงคุยต่อไปเรื่อยๆ คนอื่นที่อยู่กับพระอับดุลบาฮารู้สึกรำคาญ พวกเขาคิดเพราะเหตุใดพระอับดุลบาฮาไม่หยุดการให้สัมภาษณ์ พระองค์ไม่ทรงทราบหรือว่ามันเป็นอะไรสาระ ชายคนนี้ได้สนใจอะไรเลย นอกเสียจากการเขียนบทความเพื่อหาเงิน แต่พระอับดุลบาฮาทรงฟังและทรงให้กำลังใจชายคนนั้นได้พูดออกอย่างเต็มที่

ในที่สุดเมื่อรัฐมนตรีผู้นั้นหยุดพูด จึงเกิดความเงียบขึ้นขณะหนึ่งแล้วพระอับดุลบาฮาทรงเริ่มสนทนาด้วยเสียงที่ไพเราะนุ่มนวลของพระองค์โดยให้লামแปลออกมาเป็นคำพูดที่เป็นประโยคต่อประโยค พระองค์ทรงตรัสถึงพระเยซูคริสต์ ตรัสถึงความรักของพระคริสต์ที่มีต่อมนุษยชาติว่ามั่นคง ยอมมั่นแต่จะถูกต้องไม่กางเขน ตรัสถึงความสำคัญของคณะสงฆ์คริสต์เตียนว่า “ บุตรอันเป็นที่รักของเรา ซึ่งเป็นคำที่เราใช้เรียกเจ้า ” ได้ตรัสถึงความจำเป็นที่จะต้องมีพระ บาทหลวงว่า “ เป็นตัวแทนที่จะแสดงลักษณะของพระผู้เป็นเจ้า ดังนั้นพระ บาทหลวง จะเป็นผู้นำหัวใจของมนุษย์ไปสู่ชีวิตนิรันดร นอกจากนั้นพระเยซูคริสต์ยังตรัสถึงการเสด็จกลับมาของพระผู้เป็นเจ้าในโลกมนุษย์ตามที่พระเยซูคริสต์ได้ทรงบอกให้พวกเราสวดอธิษฐานและตามที่พระคริสต์ได้ให้คำมั่นสัญญาไว้ พระศาสดาบาฮาอุลลาห์ก็ได้เสด็จมาบังเกิดในยุคนี้ ”

เพียงเวลา 5 นาทีเท่านั้น ผู้ถามก็เปลี่ยนเป็นคนละคน ในที่สุดเขาก็เกิดความถ่อมตน ขอเป็นสาวกอยู่เบื้องพระบาทของพระอับดุลบาฮา ดูเหมือนว่าเขาจะหลุดพ้นจากโลกหนึ่งเพื่อไปสู่อีกโลกหนึ่ง เหมือนกับคนอื่นๆ ที่อยู่ในห้องนั้น ใบหน้าของเขาหมองคล้ำ แม้ว่าเขาจะได้รับแสงสว่างภายใน ครั้นแล้วพระอับดุลบาฮาทรงลุกขึ้นไปสวมกอดรัฐมนตรีคนนั้นแล้วนำเขาเดินไปยังประตู พระองค์ทรงหยุดที่ประตู ดวงเนตรของพระองค์สดใสด้วยช่อกุหลาบสวยๆ ซึ่งพระสหายของพระองค์ได้ประทานให้กับพระองค์เมื่อเข้าวันนั้น แต่อย่างน้อยที่สุดอาจมีกุหลาบอยู่ 24 ดอก หรืออาจจะ 36 ดอกก็เป็นได้ มีอยู่หลายดอกที่วางอยู่ในกำนวม ซึ่งเป็นกำนุกุหลาบที่ยาวมากจนไม่มีสิ่งอื่นใดบังอาจ

ไปแต่ต้องมันได้ หลังจากทีดวงเนตรของพระอับดุลบาฮาสุกใสเป็นประกายที่ดอกกุหลาบ แล้วพระองค์ก็ทรงหัวเราะด้วยเสียงอันดัง เสียงหัวเราะของพระองค์ได้ดังกังวานไปทั่วห้อง พระองค์ทรงก้มลงรวบรวมช่อกุหลาบทั้งหมดไว้ในแขนของพระองค์และทรงวางดอกกุหลาบทั้งหมดลงในแขนของแขกผู้มาเยี่ยม แล้วรัฐมนตรีได้ยืนอยู่ที่นั่น บนศีรษะซึ่งเต็มไปด้วยผมหยอกได้มีช่อดอกไม้ช่อใหญ่วางอยู่ ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างสิ้นเชิง เป็นความรู้สึกที่แปลก อิ่มเอิบ และเป็นกันเอง ไขแล้ว นี่คือนิเวศที่พระอับดุลบาฮาทรงสอนให้คนรู้จักความรักของพระผู้เป็นเจ้า

17

และนี่ก็เป็นเรื่องการเสด็จไปงานเลี้ยงของพระอับดุลบาฮา ซึ่งมีแขกผู้มีเกียรติชั้นสูงประมาณ 20 ท่านในประเทศอเมริกา ดังมีเรื่องราวดังนี้

สุภาพสตรีผู้เป็นเจ้าของงานเลี้ยงได้มาเยี่ยมพระอับดุลบาฮาในเมืองอัคคา ขณะที่พระองค์ยังถูกจองจำอยู่ที่นั่น การไปพบกับพระองค์นั้นทำให้ชีวิตของเธอได้เปลี่ยนไปอย่างสมบูรณ์ และเธอต้องการให้เพื่อนๆ ของเธอได้ไปพบพระองค์ด้วย แต่เธอรู้สึกเป็นกังวลเล็กน้อยเกี่ยวกับงานเลี้ยง เพราะเพื่อนๆ ของเธอล้วนแต่เป็นแขกคนสำคัญ เช่น นักวิทยาศาสตร์ ศิลปิน แพทย์ และบุคคลที่ไม่สนใจในศาสนามากนัก แต่ก็มีบางคนที่ไม่แน่ใจว่ามีพระผู้เป็นเจ้าจริงหรือไม่ และก็มีบางคนที่ไม่สนใจในการค้นหา

แน่นอนที่เธอต้องการทำให้งานเลี้ยงของเธอประสบความสำเร็จ ดังนั้นเธอจึงคิดหาทางที่จะให้พระอับดุลบาฮาเข้าร่วมในสถานการณ์นี้ด้วย เธอได้แนะนำให้พระอับดุลบาฮาพูดในหัวข้อชีวิตหลังการตาย และมอบเรื่องต่างๆ ให้พระองค์ช่วยจัดการ

ขณะที่พระองค์กำลังรับประทานอาหารเย็นอยู่ ก็มีการพูดคุยกันเพียงเรื่องทั่วๆ ไปและพระอับดุลบาฮา ก็ได้เปลี่ยนเรื่องคุย หลังจากนั้นชั่วขณะหนึ่งตัวเจ้าภาพเธอก็ได้เปิดโอกาสให้พระอับดุลบาฮา มาพูดเกี่ยวกับเรื่องทางจิตวิญญาณ

พระองค์ทรงตอบรับต่อคำขอ หากว่าพระองค์ได้เล่าเรื่องให้พวกเขาฟัง เรื่องที่พระองค์ทรงเล่าก็เป็นเรื่องของชาวตะวันออก ซึ่งพระองค์ก็มีอยู่หลายเรื่องด้วยกัน ในตอนจบของเรื่องพระองค์ทำให้ทุกคนหัวเราะอย่างเบิกบานใจ น้ำแข็งแตก คนอื่นก็ได้เล่าเพิ่มเติมเรื่องของเขาเอง ครั้นแล้วพระอับดุลบาฮา ทรงเล่าถึงเรื่องอื่นๆ พระพักตร์ของพระองค์เต็มไปด้วยความอิ่มเอิบเสียงหัวเราะของพระองค์ดังอยู่ในห้อง พระองค์ได้ทรงตรัสแก่คนเหล่านั้นว่า มัน

เป็นการดีที่ได้ให้เราะ พระองค์ตรัสว่าการหัวเราะเป็นการผ่อนคลายทางจิตวิญญาณ

พระองค์ทรงตรัสแก่เขาว่าเมื่อตอนที่พวกเขาายังอยู่ในคุก พวกเขามีชีวิตอยู่ด้วยความยากลำบากที่สุด แต่ในตอนที่ทุกคนได้ฟังพระอับดุลบาฮาแล้ว แต่เรื่องสนุกที่พระองค์ได้ประสบมาในแต่ละวัน บางครั้งก็เป็นการยากที่จะหาเรื่องสนุกๆ มาเล่าให้ฟังแต่ว่าทุกคนก็ยังหัวเราะจนน้ำตาอาบแก้มกัน พระองค์ทรงตรัสว่าอันความสุขนั้นมิได้ขึ้นอยู่กับสถานที่เจ้าอยู่ หรือมิได้ขึ้นอยู่กับฐานะทางวัตถุที่เจ้ามีอยู่

และทุกสิ่งทุกอย่างที่พระอับดุลบาฮาได้ตรัสไว้ในช่วงระหว่างอาหารเย็นซึ่งเป็นเรื่องจิตวิญญาณ และเป็นคำสอนต่างๆ ของพระศาสดาบาฮาอุลลาห์ แต่ถ้าหากว่าพระองค์ได้ใช้เวลาพูดในเรื่องศาสนานานอีกนิดก็จะยิ่งทำให้พระวัจนะของพระองค์ยิ่งได้ผล

หลังจากที่แขกได้กลับไปแล้ว พระอับดุลบาฮาทรงเตรียมที่จะกลับที่พักของพระองค์ พระองค์ทรงเดินกลับไปหาเจ้าภาพด้วยหน้าตายิ้มแย้มพร้อมกับทรงถามสภาพสตรีคนนั้นในลักษณะที่กระตือรือร้นว่า “เจ้าพอใจในตัวเราใช่ไหม?”

18

และนี่ก็เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งที่พระอับดุลบาฮาทรงสอนไว้ มีชายคนหนึ่งเคยได้รับการผ่าตัดอย่างหนักมาแล้ว ปีต่อมาดูเหมือนว่าเขาจะได้รับการผ่าตัดอีกครั้ง เขารู้สึกกลัวมาก กลัวเสียจนกระทั่งเขาคิดที่จะเลิกสูบบุหรี่ ซึ่งเขาได้กระทำมาเกือบตลอดชีวิตของการเป็นผู้ใหญ่ชายคนนี้มี ความภูมิใจที่ว่าเขาสามารถที่จะเลิกนิสัยการสูบบุหรี่ของเขาในเวลาใดก็ได้ที่เขาต้องการ มีหลายครั้งในช่วงชีวิตของเขา เขาได้เลิกสูบบุหรี่เป็นเวลาหลายเดือน แต่ในครั้งนี้เมื่อเขาคิดมาก เครียด เขารู้สึกแปลกใจที่พบว่าเขาไม่สามารถเลิกสูบบุหรี่ได้มากกว่า 2 วัน หลังจากนั้นก็เริ่มสูบอีก ในที่สุดเขาจึงตัดสินใจไปหาพระอับดุลบาฮาเพื่อขอความช่วยเหลือจากพระองค์ เขารู้ว่าพระอับดุลบาฮาทรงสนับสนุนให้บาไฮศาสนิกชนหลีกเลี่ยงการสูบบุหรี่ เขาคิดในใจว่า “เชื่อแน่เหลือเกินว่าพระอับดุลบาฮาจะบอกให้เราถึงวิธีชนะใจตนเองได้”

ต่อมาเมื่อเขาได้พบกับพระอับดุลบาฮา เขาเล่าให้พระองค์ทราบเรื่องทั้งหมด เขาก็เหมือนกับเด็กที่กำลังสารภาพกับแม่ของเขาและเสียงของเขาก็ขาดหายเงียบไปหลังจากที่พูดได้ไม่กี่คำ พระองค์ทรงมองดูชายคนนั้นด้วยความรักเอ็นดู ที่ว่าเขาขาดความอบอุ่นใจ หลังจากนั้นครู่หนึ่ง พระอับดุลบาฮาทรง

ถามขึ้นด้วยเสียงเบาๆ ว่า “เจ้าสูบบุหรี่ในจำนวนเท่าใด?” แล้วชายคนนั้นก็บอกให้พระองค์ทราบ

ครั้นแล้วพระอับดุลบาฮาทรงตรัสว่า “เราไม่คิดว่าบุหรี่เพียงเท่านั้นจะเป็นอันตรายแก่เจ้าได้ โดยทางตรงแล้ว ผู้ที่สูบบุหรี่ตลอดเวลา นั้นจะทำให้ผมหวัดคร่า และเสื้อผ้ามีกลิ่นควันบุหรี่ และเขาเหล่านั้นจะมีกลิ่นเหม็นด้วย แต่ถ้าหากเจ้าจะเลิกสูบบุหรี่ เราคิดว่าเจ้าคงไม่ลำบากเลยที่เจ้าจะทำได้ แม้ว่าเจ้าจะสูบบุหรี่มานานหลายปีแล้วก็ตาม”

พระองค์ทรงยิ้มด้วยพระเนตรอันอ่อนโยนเป็นประกายราวกับว่าพระอับดุลบาฮาทรงเปล็ดเปล็นในการสนทนาธรรม

ชายคนนั้นรู้สึกแปลกใจเป็นยิ่งนักที่พระอับดุลบาฮาไม่ทรงว่ากล่าวเขาในเรื่องโทษของการสูบบุหรี่ พระองค์ไม่ทรงชี้แจงถึงผลเสียของยาสูบที่มีต่อสุขภาพ พระองค์ไม่ทรงบอกให้เขาใช้กำลังใจในการเอาชนะต่อกิเลส แต่พระองค์กลับให้อิสระแก่เขา ทำให้ชายคนนั้นไม่เข้าใจ แต่ด้วยเหตุใดไม่ทราบชายคนนั้นรู้สึกสบายใจขึ้นมากที่เขารู้ว่าพระอับดุลบาฮาได้ประทานคำแนะนำแก่เขา จึงเกิดความรู้สึกในทางตรงข้ามกัน ความเครียดต่างๆ ได้หายไป และเขาก็ได้สูบบุหรี่หลายมวนในวันนั้นด้วยความรู้สึกที่ไม่ผิดแต่เป็นความรู้สึกที่แปลกจริงๆ ว่าดังนี้ หลังจากที่ได้สนทนากันไป 2 วัน ชายคนนั้นก็พบว่าตัวเขานั้นไม่มีความต้องการในยาสูบอีกเลย และตัวเขาก็ไม่ได้สูบบันอีกเลยเป็นเวลา 7 ปี

19

อยู่มาวันหนึ่งพระอับดุลบาฮาได้เสด็จไปยังภาคที่มีคนจนของกรุงนิวยอร์ก เพื่อปราศรัยให้คนจำนวนหลายร้อยคนฟัง ซึ่งมีเพื่อนชาวอิหร่าน และชาวอเมริกันเป็นจำนวนมากได้ไปที่นั่น ขณะที่พวกคนเหล่านั้นกำลังเดินข้ามถนนไปกับเพื่อนชาวอิหร่านเป็นแถวยาวด้วยเสื้อคลุมยาวและผ้าคลุมผมแบบตะวันออก ท่านอาจคาดการณ์ได้ว่ามีเด็กผู้ชายจำนวนหนึ่งเริ่มเดินตามพวกคนเหล่านั้นไปด้วย ไม่ช้าพวกคนเหล่านั้นก็เริ่มตะโกนด้วยถ้อยคำที่ไม่พอใจอย่างที่สุดๆ เขาทำกัน มีบางคนในจำนวนนั้นได้ตะโกนชื่อพร้อมกับขว้างปาสิ่งของ

นางคินนี่ซึ่งเป็นเจ้าของโรงงาน ก็ไม่อาจทนเห็นพระอับดุลบาฮาถูกรุกระทำด้วยวิธีการเช่นนี้ได้ ดังนั้นเธอจึงได้แวะเข้าไปในกลุ่มนั้นเพื่อที่จะพูดกับเด็กพวกนั้น เพียงไม่กี่คำที่เธอได้บอกคนเหล่านั้นว่าพระองค์คือใคร พระองค์คือผู้ศักดิ์สิทธิ์ซึ่งได้ถูกกักขังมาเป็นเวลาหลายปี เนื่องจากความรักที่แท้จริงของ

พระองค์ที่มีต่อมนุษยชาติ และนี่ก็เป็นสิ่งที่พระองค์จะมาพูดให้คนจนในเมือง โบเวอร์ มีสชั่นฟัง

หัวหน้าเด็กเหล่านั้นก็ถามขึ้นว่า "เราจะไปด้วยไม่ได้ใช่ไหม?" นางคินนี่ตอบเขาว่า "ไม่ได้ แต่ถ้าหากพวกท่านจะมาก็ขอให้เป็นอาทิตย์หน้า และฉันจะจัดการให้พวกท่านได้พบพระองค์" แม้ว่าเธอได้ให้ที่อยู่ของเธอแก่พวกเด็กเหล่านั้นก็ตามแต่เธอไม่คิดว่าเขาเหล่านั้นจะมาจริงๆ

บ่ายวันอาทิตย์ถัดไป พวกเด็กผู้ชายเหล่านั้นได้มาถึงยังบ้านของนางคินนี่ พวกเขาพากันเป็นกลุ่มใหญ่ 20-30 คน และเป็นพวกที่ไม่มีฐานะมากนัก พวกเขาแต่งกายไม่ดี แต่เครื่องแต่งกายสะอาดพวกเขาแต่งกายเหมือนกับจะมาในงานใหญ่โดยเฉพาะ พวกเขากรูกันขึ้นบันไดหน้าบ้านด้วยฝีเท้าหนักแรง พูดคุยเสียงดัง และเมื่อประตูเปิดพวกเขาก็ขึ้นไปห้องที่พระอับดุลบาฮาพักอยู่ซึ่งอยู่ชั้นบน

แต่ปรากฏว่าพระอับดุลบาฮากำลังยืนคอยต้อนรับพวกเขาอยู่ที่ประตูแล้ว พระองค์ได้เชิญเด็กแต่ละคนเข้ามาในห้องด้วยการจับมือ ด้วยการโอบไหล่ พร้อมกับการยิ้ม หัวเราะราวกับว่าพระองค์เป็นเด็กที่อยู่ในกลุ่มนั้นด้วย

แล้วเด็กเหล่านั้นจะเป็นอย่างไร ท่านอาจจะคิดว่าคนเหล่านั้นแข็งกระด้าง หรือเกิดความอึดอัดที่ถูกห้อมล้อมด้วยพวกคนรวยซึ่งพวกเขาไม่เคยพบมาก่อน แต่พวกเขาเหล่านั้นไม่เกิดความรู้สึกเช่นนั้นเลยแม้แต่น้อย ดูเหมือนเขาจะมีความสุขที่ได้เข้ามาอยู่กับพระอับดุลบาฮาในห้อง

ในจำนวนนั้นคนสุดท้ายที่เข้าไปในห้องเป็นเด็กผู้ชายอายุ 13 ปี ผิวคล้ำ เด็กคนนั้นผิวดำ เป็นเด็กคนเดียวที่มีเชื้อชาติต่างจากคนอื่นๆ เห็นได้ชัดเจนว่าเด็กคนนี้ก็กลัวว่าตนเองจะไม่ได้รับการต้อนรับ แต่เมื่อพระอับดุลบาฮาทรงทอดพระเนตรเห็นเด็กคนนี้แล้วพระพักตร์ของพระองค์ยิ้มเอิบไปด้วยรอยยิ้ม พระองค์ได้ยกพระหัตถ์ของพระองค์ด้วยลักษณะการต้อนรับอย่างงดงาม พร้อมกับการเอ่ยเสียงอันดังเพื่อที่จะให้ทุกคนได้ยินว่านี่คือ ดอกกุหลาบสีดำ

ทันใดนั้นห้องนั้นก็เกิดความเงิบ ใบหน้าต่างๆ นั้นได้กลับกลายเป็นใบหน้าที่เต็มไปด้วยความสุข และเต็มไปด้วยความรักซึ่งยากนักจะหาได้ในโลกนี้ ทำให้เด็กคนอื่นๆ จ้องมองไปยังเด็กคนนั้นด้วยสายตาใหม่ที่เปลี่ยนไป พวกเขาไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าเด็กคนนั้นจะกลับกลายมาเป็นดอกกุหลาบสีดำที่สวยงาม

เด็กคนอื่นๆ รู้สึกผ่อนคลาย ไม่กังวล แต่พวกเขาเกิดความรู้สึกเครียดเมื่อได้ฟังความสนใจไปยังพระอับดุลบาฮาพวกเขาได้ขำเล็งดูไปยังเด็กผิวดำคนนั้นครั้งแล้วครั้งเล่าด้วยสายตาที่แฝงไปด้วยความคิด แล้วพระอับดุลบาฮาได้ทรงสอนเด็กเหล่านั้นอย่างลึกซึ้งโดยที่เด็กเหล่านั้นไม่รู้ตัวว่าเขาถูกสอน

ทันทีที่แขกได้มาถึง พระอับดุลบาฮาได้ให้ใครคนหนึ่งออกไปซื้อขนม และเมื่อขนมมาถึงเป็นขนาดกล่อง 5 ปอนด์ มีราคาแพงเนื่องจากเป็นขนมที่ผสมช็อคโกแลต กระจาดห่อกล่องขนมได้ถูกแกะออก พระองค์ทรงลวงพระหัตถ์ของพระองค์เข้าไปในกล่องแล้วหยิบส่งใส่มือของเด็กแต่ละคน พระอับดุลบาฮาทรงเดินส่งขนมให้เด็กเป็นรอบวงกลมพร้อมกับทรงตรัสและแย้มพระสรวลให้กับทุกคน แล้วพระองค์ก็เดินกลับไปนั่งที่โต๊ะซึ่งพระองค์ทรงหยิบกล่องช็อคโกแลตแท่งยาวสีดำมา ครั้นแล้วพระองค์ ทรงวางกล่องช็อคโกแลตซึ่งตอนนี้ยังเหลือช็อคโกแลตอีกไม่กี่ชิ้นลงบนโต๊ะ พระองค์ทรงทอดพระเนตรไปยังกล่องช็อคโกแลตแล้วมองไปยังเด็กเหล่านั้นโดยรอบ เด็กเหล่านั้นทุกคน กำลังจ้องมองพระองค์อย่างใจจดใจจ่อเหมือนรอคอยบางสิ่งพระองค์ทรงเดินข้ามไปยังห้องที่เด็กผิวดำกำลังนั่งอยู่โดยที่ไม่ตรัสสิ่งใดแต่พระองค์ทรงวางช็อคโกแลตที่ข้างแกมด้าๆ ของเด็กคนนั้น

พระพักตร์ของพระอับดุลบาฮาสดใสเปล่งปลั่งขณะที่พระองค์ทรงโอบไหล่ของเด็กคนนั้น ทำให้ความสดใสแผ่ไปทั่วห้อง และไม่ต้องสงสัยเลยว่าเด็กทุกคนสามารถที่จะเข้าใจได้ดูเหมือนพระองค์จะตรัสว่า เด็กผิวดำคนนั้นไม่ใช่จะเป็นเพียงดอกกุหลาบสีดำเท่านั้นหากยังเป็นขนมสีดำอีกด้วย หากท่านได้กินช็อคโกแลตสีดำ ก็จะพบว่ามันเป็นช็อคโกแลตที่ดี หรือบางทีท่านอาจจะเห็นว่าน้องชายผิวดำคนนี้ของท่านเป็นน้องที่ดีด้วย ถ้าหากว่าท่านได้สิ้นชิมรสในความดีงามของเขา

20

ครั้งหนึ่งตอนที่พระอับดุลบาฮาพำนักที่วอชิงตัน ดี ซี พระองค์ได้เชิญเพื่อนผิวดำอเมริกันชื่อ คุณเกรเกอร์ ไปบ้านของข้าราชการชั้นสูงผู้หนึ่งผู้ซึ่งให้เกียรติเชิญพระอับดุลบาฮาไปรับประทานอาหารเที่ยงที่บ้าน คุณเกรเกอร์รู้สึกแปลกใจเพราะว่าเขาทราบว่าเขาไม่ได้ถูกเชิญไปรับประทานอาหารเที่ยง และเขาก็ทราบว่าไม่มีธรรมเนียมที่ไหนที่จะให้อเมริกันผิวขาวไปร่วมรับประทานอาหารกับคนผิวดำ แต่อย่างไรก็ตามเขาก็มีความรู้สึกที่ต้องไปถ้าหากว่านายท่านปรารถนาจะพบเขา

พระอับดุลบาฮาได้มาพบกับเขาด้วยความกรุณาของพระผู้เป็นเจ้าของพระองค์ทั้งสอง ได้พูดคุยกันหลายเรื่องใช้เวลาประมาณหนึ่งชั่วโมง ทันใดนั้นผู้รับใช้ได้ยืนอยู่ที่ประตูร้องบอกขึ้นว่า “เชิญรับประทานอาหารเช้าได้แล้ว”

พระอับดุลบาฮารับลุกขึ้นแล้วตรงไปยังห้องรับประทานอาหารมีคุณเกรเกอร์ติดตามหลังมา เขาไม่ทราบว่าเขาควรทำอย่างไร เขาควรจะไปหรือควรจจะรอ?

พระอับดุลบาฮาทรงเดินไปที่โต๊ะแล้วหยุดชะงักพร้อมกับตรัสด้วยเสียงอันดังเป็นภาษาอังกฤษว่า “คุณเกรเกอร์ เพื่อนของเราอยู่ที่ไหน เกรเกอร์ต้องมารับประทานอาหารเช้าเที่ยงกับเราด้วย”

มีสิ่งเดียวที่จะทำให้ได้ก็คือให้ผู้รับใช้ออกค้นหาคุณเกรเกอร์ในระหว่างนั้น พระอับดุลบาฮาทรงเลื่อนมิด ล้อมและแก้วน้ำไว้ข้างๆ เพื่อจัดที่ให้กับคุณเกรเกอร์

ดังนั้นคุณเกรเกอร์ก็ได้นั่งอยู่ข้างๆ พระอับดุลบาฮาที่โต๊ะตัวนั้นอย่างสมเกียรติ แล้วพระอับดุลบาฮาได้ทำงานเลี้ยงวันนั้นมีชีวิตชีวาสนุกสนาน จนกระทั่งแขกทุกคนได้ลืมสิ่งเหลวไหลโง่เขลาไปได้ขณะหนึ่งในเรื่องความเกลียดชังระหว่างมนุษย์เนื่องจากความแตกต่างในเรื่องสีผิว

21

พระอับดุลบาฮามีเคยที่จะรับของกำนัลที่เป็นเงินทองจากใคร แต่ถ้าเป็นของกำนัลธรรมดาๆ อย่างเช่น ผ้าเช็ดหน้า ขนมห่านกลอง ผลไม้ใส่ตะกร้า หรือเป็นช่อดอกไม้แล้ว พระองค์จะทรงรับไว้ด้วยความยินดี พระองค์จะรับด้วยการขอบคุณพร้อมรอยยิ้มแล้วพระองค์จะรีบแจกของกำนัลเหล่านั้นแก่เพื่อนๆ ที่มาเยี่ยม ทุกคนก็เต็มใจที่จะรับของกำนัลเหล่านั้นจากพระอับดุลบาฮา แม้แต่เจ้าชายของประเทศอิหร่าน ก็ยังทรงยอมรับของกำนัลจากพระองค์ อย่างเช่นรองเท้าหนังสัตว์สีแดงซึ่งมีความอ่อนนุ่ม ที่พระอับดุลบาฮาได้ทรงประทานแก่เขาที่กรุงลอนดอน

วันหนึ่งมีสุภาพสตรีผู้หนึ่งพบกับพระอับดุลบาฮาว่า “ดิฉันได้รับเช็คจากเพื่อนคนหนึ่งผู้ซึ่งขอให้พระองค์รับเช็คใบนี้ไว้ซื้อรถจักรยานยนต์ดีๆ ไว้ใช้งานในประเทศอังกฤษ และยุโรป”

พระอับดุลบาฮาทรงตอบขึ้นว่า “เราขอรับไว้ด้วยความขอบคุณอย่างยิ่ง” พระองค์ทรงรับเช็คไว้ในมือทั้งสองของพระองค์พร้อมกับตรัสว่า “เราจะเปลี่ยนเช็คใบนี้เป็นของขวัญแลกให้แก่คนยากจน”

22

นี่ก็เป็นเรื่องราวที่บาไฮศาสนิกชนซึ่งมีอาชีพรับจ้างยากจนคนหนึ่งของเมืองอิสกาเบตได้ส่งของกำนัลแด่พระอับดุลบาฮา ชายคนนี้ได้ข่าวว่ามีผู้เดินทางคนหนึ่งกำลังจะผ่านเมืองนี้ไปที่เส้นทางของกรุงลอนดอนเพื่อที่จะไปพบพระอับดุลบาฮา เขาปรารถนาที่จะส่งของขวัญให้กับนายท่านอันเป็นที่รักของเขา แต่เขาก็ไม่มีอะไรจะให้ ดังนั้นเขาจึงได้ขอให้ผู้เดินทางคนนั้นรับประทานอาหารเย็นของเขาซึ่งได้ห่อเอาไว้ในผ้าเช็ดหน้า แล้วให้เอาอาหารห่อนี้ไปให้พระอับดุลบาฮาซึ่งเป็นผู้ที่เขารักมาก

หลายวันก่อนที่ผู้เดินทางจะไปถึงกรุงลอนดอน เขาไปหาพระอับดุลบาฮาในตอนเช้าที่พระอับดุลบาฮากำลังจะรับประทานอาหารเช้ากับแขกคนอื่น ๆ อยู่ นั้นของขวัญของชายคนนั้นก็ได้นำมาแสดงพร้อมกับเรื่องราวที่ว่าของชิ้นส่วนนี้ส่งมาได้อย่างไร พระอับดุลบาฮาทรงแก้ผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นออกดู ภายในผ้าผืนนั้นก็มี แผ่นขนมปังดำ 1 ชิ้น กับแอปเปิ้ลที่เขียวแห่ง 1 ผล พระอับดุลบาฮาจะทำอย่างไรกับสิ่งนั้น พระองค์ทรงฉีกขนมปังดำออกเป็นชิ้นเล็กๆ แล้วพระองค์ทรงชวนให้แขกคนอื่น ๆ ร่วมรับประทานอาหารเช้าของชายคนนั้นกับพระองค์ พระองค์ตรัสว่า "เชิญท่านร่วมรับประทานของขวัญแห่งความรักอันนี้กับเราด้วยเถิด"

23

ขณะที่พระอับดุลบาฮาพำนักอยู่ในกรุงดับลิน พระองค์ทรงพักอยู่ที่โรงแรมเล็กๆ แห่งหนึ่ง มีหญิงคนหนึ่งซึ่งพักอยู่ที่โรงแรมเดียวกันกับพระองค์ได้เล่าเรื่องให้ฟังดังนี้

เช้าตรู่ของวันหนึ่งเธอได้ขำเรื่องออกไปที่หน้าต่างแล้วเธอก็ได้เห็นพระอับดุลบาฮากำลังเดินไปเดินมาเพื่อบอกให้เลขาของพระองค์จดบันทึกตามคำบอกของพระองค์ ขณะที่เธอจ้องมองอยู่นั้นได้มีชายชราคนหนึ่งแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่สกปรกและขาดรื้อได้เดินผ่านโรงแรมไป ดังนั้นพระอับดุลบาฮาจึงได้ให้เลขาของพระองค์ไปตามชายชราคนนั้นกลับมา

ขณะที่ชายชราคนนั้นกำลังเดินใกล้เข้ามา พระอับดุลบาฮาทรงเสด็จตรงเข้าไปทักทายต้อนรับพระองค์ทรงจับมือของชายชราผู้น่าสงสารไว้ด้วยพระพักตร์ที่ยิ้มแย้มราวกับว่าพระองค์กำลังต้อนรับสหายเก่า แล้วพระองค์ทรงพูดคุยกับเขาอยู่ประมาณ 2-3 นาที พระองค์ทรงพยายามที่จะให้ชายชราผู้นั้นรู้สึกสบายใจขึ้น ในที่สุดชายชราผู้นั้นได้ยิ้มเล็กน้อยแต่ก็แฝงด้วยความเศร้าหมองอยู่ ในขณะที่พระอับดุลบาฮาทรงพูดคุยกับชายชราคนนั้น

พระองค์ทรงฟังพิจารณาชายคนนั้นไปด้วย พระองค์ทรงสังเกตเห็นว่า กางเกงของเขาขาดจนเกือบจะนุ่งไม่ได้ แล้วพระองค์ทรงตรัสว่า "พวกเรา จะต้องจัดการกับเรื่องนี้"

ในเช้าวันนั้นถนนมีแต่ความว่างเปล่าเนื่องจากว่ายังเช้าอยู่มาก พระอับดุลบาฮาทรงก้าวเดินเข้าไปยังเงาของกำแพงแล้วทรงคลำเข้าไปในเสื้อคลุมของพระองค์พร้อมกับทรงหัวเราะ พระองค์ก้มตัวลงแล้วกางเกงของพระองค์ก็ตกลงมายังพื้น พระองค์ทรงสวมเสื้อคลุมแล้วทรงหันไปยังชายชราผู้นั้น พระองค์ทรงยื่นกางเกงของพระองค์ให้ชายผู้นั้น พระองค์ทรงตรัสขึ้นว่า "ขอพระผู้เป็นเจ้าทรงคุ้มครองเจ้า" จากนั้นพระองค์ทรงหันไปยังเลขาของพระองค์เพื่อจดบันทึกตามคำบอกของพระองค์ต่อไปราวกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น

24

วันหนึ่งในกรุงลอนดอน มีแขกผู้หนึ่งได้ถามคำถามกับพระอับดุลบาฮาตั้งนี้ว่า "โลกที่เต็มไปด้วยความวุ่นวายไร้ความสุขจะกลับกลายเป็นโลกที่เต็มไปด้วยความสุข สันติได้อย่างไร"

พระอับดุลบาฮาทรงตรัสแก่เขาว่า "นี่ก็ใกล้จะถึง 2,000 ปีที่พระศาสดาทุกพระองค์ หรือแม้แต่พระเยซูคริสต์ทรงสอนให้ประชาชนของพระองค์สวดอธิษฐานดังนี้" "ขออาณาจักรแห่งพระผู้เป็นเจ้ากลับคืนมาอีก ขอพระผู้เป็นเจ้าทรงสร้างโลกมนุษย์ให้เป็นที่ตั้งสวรรค์" แล้วท่านคิดหรือว่าพระองค์จะขอให้ท่านสวดอธิษฐานขอในสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ ซึ่งบทสวดอธิษฐานนั้นก็ได้มีการทำนายไว้ก่อนแล้ว

แขกคนนั้นพูดว่า "พระอับดุลบาฮา แล้วเมื่อไรอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าจะมาถึง แล้วอีกนานเท่าไรที่พระผู้เป็นเจ้าจะบันดาลให้โลกมนุษย์เป็นเหมือนที่ตั้งสวรรค์"

พระอับดุลบาฮาตรัสว่า "ก็ขึ้นอยู่กับว่าแต่ละคนได้รับใช้ศาสนาทั้งวันทั้งคืนหรือไม่ เจ้าก็เป็นตะเกียงที่เราได้จุดให้ความสว่างด้วยมือของเราเอง ฉะนั้นเจ้าจงไปจุดตะเกียงดวงอื่นๆ ให้สว่างขึ้นจนกว่าผู้รับใช้ที่กระจัดกระจายกันอยู่นั้นได้เข้ามารวมกันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน"

พระองค์ตรัสว่า "ผู้ที่ทำงานอยู่โดยลำพังก็เหมือนกับมดแต่ถ้ามดเหล่านั้นได้รวมตัวกันมันก็จะกลายเป็นนกอินทรี ฉะนั้นผู้ที่ทำงานตามลำพังกันน้อยๆ ถ้าได้มาทำงานร่วมกัน เขาเหล่านั้นก็จะกลายเป็นเสมือนแม่น้ำอันกว้างใหญ่

ที่จะพัดพาเอาสายน้ำสะอาดแห่งชีวิตเข้าไปสู่ยังที่แห้งแล้งของโลก แต่เมื่อแม่น้ำแห่งชีวิตนี้เกิดท่วมเมื่อไหร่ ก็จะช่วยพัดพาเอาความทุกข์ ความเศร้า โศกนั้นไปด้วย จงมีความสามัคคี จงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน การแยกกันตามลำพังนั้นก็จะเป็นอันตรายเพราะอาจจะล้มหรือถูกพัดพาไปได้”

25

พระอับดุลบาฮาทรงมองทุกคนที่พระองค์ทรงพบเห็นนั้นเป็นเสมือนสมาชิกคนหนึ่งในการครอบครัวของพระองค์ วันหนึ่งขณะที่พระองค์กำลังนั่งประทับอยู่กับสภาพสตรี 2 ท่าน ในประเทศอังกฤษสภาพสตรีท่านหนึ่งก็ได้ถามพระองค์ขึ้นว่า “นายท่าน ท่านจะไม่เดินทางกลับไปยังกรุงไฮฟา เพื่อไปอยู่กับครอบครัวของท่านหรือ” พระองค์ทรงยิ้มแล้วตรัสว่า “เราปรารถนาที่จะให้เจ้า 2 คนเป็นบุตรสาวของเรา เจ้าก็จะเป็นที่รักเช่นเดียวกับบุตรสาวของเราเองที่อยู่กรุงไฮฟา”

ทำให้สภาพสตรี 2 ท่านนั้นแทบจะไม่เชื่อหูของตนเอง เธอทั้ง 2 เกิดความแปลกใจที่ว่าเธอ 2 คนได้รับเกียรติมากขนาดนั้นได้อย่างไร แต่ก็ก็เป็นสิ่งที่ทำให้เธอทั้ง 2 เข้าใจความหมายของพระอับดุลบาฮาได้ว่าหมายถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของมนุษยชาติ และทุกคนก็เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว

26

พระอับดุลบาฮาเป็นผู้ที่รักเอ็นดูเด็ก วันหนึ่งมีคนเชิญให้พระองค์กับเพื่อนบาไฮศาสนิกชน 2-3 คนไปยังเมืองอีสซึนในกรุงลอนดอน เพื่อไปเยี่ยมครอบครัวครอบครัวหนึ่งที่มีลูกน้อยๆ 3 คน เด็กเหล่านั้นก็ปีนขึ้นบนเข่าของพระองค์บ้างก็โอบคอกของพระองค์ ขณะที่พระองค์ทรงเริ่มตรัสบางสิ่งบางอย่างนั้น ทำให้เด็กทั้ง 3 คนอยู่ในความเงียบได้

ขณะที่พระองค์ทรงตรัสอยู่นั้น พระอับดุลบาฮาทรงดึงเอาเส้นผมเส้นเล็กๆ พร้อมกับตรัสว่า “ขอจงประทานพรให้แก่เด็กเหล่านั้น” จากที่พระเยซูคริสต์ตรัสว่า “เด็กเหล่านั้นคืออาณาจักรแห่งสวรรค์ เด็กๆ ไม่มีความปรารถนาทางโลกหัวใจของเด็กเหล่านั้นบริสุทธิ์ เราทุกคนจะต้องเป็นเหมือนเด็กเหล่านั้น

เราทุกคนจะต้องทำให้หัวใจบริสุทธิ์เพื่อที่ว่า เราทุกคนอาจจะได้พบพระผู้เป็นเจ้าในการเปิดเผยครั้งยิ่งใหญ่ของพระองค์ และขอให้มีความเชื่อฟังต่อกฎต่างๆ ที่บัญญัติขึ้นโดยศาสนทูตของพระองค์ซึ่งจะเป็นสิ่งนำทางให้กับเราทุกคน”

ในวันต่อมา พระองค์ทรงเดินเล่นอยู่ในสวนริสมอนด์ ที่นั่นพระองค์ทรงดูการแข่งขันท้าของเด็ก 2 คน แต่ดูเหมือนว่าพระอับดุลบาฮา รู้สึกพอพระทัยที่ม้าของเด็กผู้หญิงชนะในการแข่งขัน พระองค์ทรงตะโกนให้แก่เด็กหญิงคนนั้นว่า “เก่งมาก เก่งจริงๆ”

27

พระอับดุลบาฮา ทรงปรารถนาที่จะให้ประชาชนอยู่กันอย่างมีความสุข พระองค์ได้แสดงเจตนาข้อนี้ออกมาด้วยวิธีการต่างๆ พระองค์มักจะทรงถามประชาชนว่า “เจ้าสบายดีไหม เจ้ามีความสุขไหม”

ในวันหนึ่งที่กรุงลอนดอน พระองค์ทรงได้ยินเสียงหัวเราะดังลั่นมาจากครัว พระอับดุลบาฮา ทรงรีบไปพร้อมกับกลุ่มที่กำลังมีความสุขอยู่

พระองค์ตรัสว่า “เรารู้สึกดีใจด้วยที่พวกเจ้ากำลังมีความสุข ไหนบอกเราซิว่า พวกเจ้ากำลังหัวเราะอะไร?”

คือว่าผู้รับใช้ชาวอิหร่านกำลังพูดคุยกับแม่บ้านชาวอังกฤษ ผู้รับใช้ชาวอิหร่านบอกว่า “ผู้หญิงชาวตะวันออกจะใช้ผ้าคลุมหน้า และต้องทำงานทุกอย่าง” แม่บ้านชาวอังกฤษตอบว่า “ผู้หญิงตะวันตกไม่ต้องคลุมหน้าแล้วไม่ต้องเอาใจใส่อะไรมากนักอย่างน้อยผู้ชายก็ต้องช่วยงานบางอย่าง คุณควรล้างภาชนะเครื่องเงินให้สะอาดดีกว่า”

พระอับดุลบาฮา ทรงหัวเราะอย่างขบขัน และทรงประทานเหรียญทองเล็กๆ ให้กับคนทั้งสอง เพียงเพื่อความสบายใจของคนทั้งสอง

28

พระอับดุลบาฮา ทรงให้ความสนใจในความก้าวหน้าของสตรีและหน้าที่การทำงานของสตรี ขณะที่พระองค์ทรงพำนักอยู่ในยุโรป และอเมริกา พระองค์ทรงรู้จักสตรีหลายท่านเป็นอย่างดีอย่างเช่น คุณแอนนี่ เบเชนท์ ซึ่งเป็นประธานของสมาคมปรัชญารวมศาสนา และหัวหน้าขององค์การสตรีต่างๆ หัวหน้าของสมาคมแรงงาน อาจารย์ของวิทยาลัยสตรี รวมทั้งสตรีอื่นๆ ที่มาเยี่ยมพระองค์

วันหนึ่งมีสุภาพสตรีผู้หนึ่งเป็นผู้ที่มีความยึดมั่นในสิทธิการออกเสียงของสตรี ได้ไปพบพระอับดุลบาฮา พระองค์ทรงตรัสถึงฐานะของสตรีต่างๆ ไปในทุกภาคของโลก แล้วพระองค์ทรงหันไปยังสตรีผู้นั้นพร้อมกับตรัสว่า “ไหนเจ้า

จงบอกเหตุผลของเจ้าที่มีความเชื่อว่าปัจจุบันสตรีควรจะมีสิทธิในการออกเสียง”

สตรีผู้นั้นตอบว่า “ดิฉันเชื่อแน่ว่าเมื่อมีการแบ่งแยกเชื้อชาติของมนุษย์แล้วนั้นก็หมายความว่าจะต้องมีการยกระดับของสตรีให้สูงขึ้น นกนั้นจะบินไปไม่ได้ถ้าหากว่ามีปีกเพียงข้างเดียว”

พระอับดุลบาฮารู้สึกพอพระทัยต่อคำตอบนั้น พระองค์ทรงยิ้มแล้วตรัสถามว่า “แต่ถ้าหากว่าปีกของนกข้างหนึ่งแข็งแรงกว่าปีกอีกข้างหนึ่งแล้วเจ้าจะทำเช่นไร”

เธอตอบขึ้นว่า “เมื่อเป็นเช่นนั้นเราก็จะต้องทำให้ปีกข้างที่อ่อนนั้นให้แข็งแรงยิ่งขึ้น มิฉะนั้นแล้วนกตัวนั้นก็บินไม่ได้สะดวก”

แล้วพระอับดุลบาฮาทรงยิ้มอีกครั้งพร้อมกับตรัสว่า “ถ้าเราพิสูจน์ให้เจ้าเห็นว่าสตรีนั้นเป็นปีกที่แข็งแรงกว่า และเจ้าจะว่าอย่างไร?”

สตรีผู้นั้นจึงตอบด้วยความฉลาดขึ้นว่า “ท่านก็จะเป็นบุคคลที่ดิฉันระลึกถึงตลอดไป”

29

ประชาชนทั่วไปมักจะแปลกใจว่าเหตุใดพระอับดุลบาฮายังทรงมีพลานามัยแข็งแรงอยู่ตลอดเวลา

วันหนึ่งหลังจากที่มีการประชุมกันแล้ว พระอับดุลบาฮาได้เสด็จกลับถึงที่บ้านพักของพระองค์ด้วยความเหน็ดเหนื่อยอย่างมาก พระสหายของพระองค์รู้สึกไม่สบายใจที่ได้เห็นพระองค์ทรงอิทรอยเช่นนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในตอนที่พระองค์ทรงก้าวขึ้นบันไดในแต่ละครั้ง

ทันใดนั้นทุกคนต้องรู้สึกประหลาดใจที่พระองค์ทรงวิ่งขึ้นไปยังชั้นบนสุดโดยที่ไม่มีการหยุดพัก แล้วพระองค์ทรงมองลงมายังพระสหายของพระองค์ซึ่งอยู่ชั้นล่าง พร้อมกับตรัสขึ้นว่า “พวกเจ้าทุกคนชราแล้ว แต่เรายังหนุ่มแน่นอยู่” อาการเหน็ดเหนื่อยได้หายไปจากพระพักตร์ของพระองค์จนหมดสิ้น ขณะที่พระองค์ทรงยืนยิ้มให้กับพวกเขาอยู่ที่นั่น

เมื่อได้เห็นเช่นนั้นทำให้ทุกคนรู้สึกแปลกใจยิ่งนัก พระอับดุลบาฮาทรงตรัสว่า “ด้วยอำนาจกำลังของพระบาฮาอุลลาห์ทุกสิ่งทุกอย่างก็สามารถที่จะทำให้สำเร็จลุล่วงไปได้ และตัวเราก็ได้ใช้พลังอำนาจนั้นด้วย”

30

แม้ว่าพระอับดุลบาฮาจะตรัสภาษาอังกฤษได้เพียงไม่กี่คำ แต่พระองค์สามารถที่จะสื่อสารของพระองค์ให้เป็นที่เข้าใจของผู้อื่นได้โดยไม่ยากนัก ถ้าหากว่าพระองค์ไม่สามารถที่จะทำให้ผู้อื่นเข้าใจด้วยคำพูด พระองค์จะทรงตรัสแก่หัวใจของผู้อื่นจนผู้อื่นเข้าใจได้

มีเรื่องของนักขุดแร่ชาวอเมริกันผู้หนึ่งซึ่งอ่านหนังสือไม่ออก เขียนหนังสือไม่ได้ เขาได้ข่าวของพระอับดุลบาฮา แล้วเขาเดินทางด้วยเท้าเพื่อที่จะไปพบพระองค์ซึ่งตอนนั้นพระองค์พำนักอยู่ที่ซานฟรานซิสโก ถึงแม้ว่าชายคนนี้จะไม่ได้รับการศึกษาก็ตาม แต่เขาก็มีจิตศรัทธาอย่างแรงกล้า วันหนึ่งเขาได้ไปยังที่ประชุมซึ่งมีพระอับดุลบาฮาเป็นผู้กล่าว เขาได้ฟังพระอับดุลบาฮาพูดด้วยดวงตาและหัวใจของเขาเฝ้าติดตามความเคลื่อนไหวทุกอริยบทและคำพูดทุกคำพูด ราวกับว่าเขากำลังดื่มน้ำที่ไหลมาจากสายธารอันบริสุทธิ์

ขณะที่ผู้แปลได้เริ่มแปลเป็นประโยคภาษาอังกฤษ นักขุดแร่ได้กระซิบขึ้นว่า “ทำไมไม่ให้ชายคนนั้นแปล”

ครั้นพระอับดุลบาฮาตรัสต่อไป นักขุดแร่คนนั้นได้ฟังอย่างสบายใจ แต่เมื่อผู้แปลเริ่มทำการแปลเป็นภาษาอังกฤษอีกทำให้นักขุดแร่รู้สึกเบื่อแล้วพูดขึ้นว่า “เพราะเหตุใดคนเหล่านั้นจึงยอมให้ชายคนนั้นมาพูดขัดจังหวะเขาควรจะออกไปได้แล้ว”

ผู้ที่นั่งถัดจากนักขุดแร่ได้พูดขึ้นแจ่มแจ้งว่า “ชายคนนั้นเขาเป็นเจ้าหน้าที่แปล เขาทำหน้าที่แปลจากภาษาอิหร่านให้เป็นภาษาอังกฤษ เพื่อที่จะให้คุณเข้าใจ”

นักขุดแร่ตอบว่า “พระองค์กำลังพูดเป็นภาษาอิหร่านอยู่หรือ แล้วเหตุใดทุกคนสามารถฟังพระองค์ได้อย่างเข้าใจ”

31

พระอับดุลบาฮา มิเคยทรงกลัวต่อสิ่งใด ขณะที่พระองค์พำนักอยู่ในกรุงปารีส มีบาไฮศาสนิกชนท่านหนึ่งซึ่งเป็นสตรีผู้มีชื่อเสียงได้รับจดหมายฉบับหนึ่งตั้งมีข้อความว่า “ขอให้เตือนพระอับดุลบาฮาว่าอาจจะเกิดอันตรายต่อพระองค์

ในการที่พระองค์จะเดินทางไปยังเมืองเมืองหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าเข้าใจว่าพระองค์จะเดินทางไปโดยไม่ช้านี้”

ชายผู้เขียนจดหมายฉบับนั้นเป็นเพื่อนที่เชื่อใจได้ของเธอตั้งนั้นเธอจึงคิดว่า จะควรบอกให้พระอับดุลบาฮาทราบถึงอันตรายไว้

เมื่อพระอับดุลบาฮาทรงได้ยินข่าวนั้นพระองค์ยิ้มแล้วตรัสขึ้นว่า “ลูกเอ๋ย เจ้า คงยังไม่รู้ว่าตลอดชีวิตของเรานั้น เราหวังว่าสักวันหนึ่งเราคงจะผ่านพ้นอันตรายไปได้ ฉะนั้นเราควรที่จะตั้งใจต่อการจากโลกนี้ไปเพื่อพบกับพระบิดาของเรามิใช่หรือ?”

สุภาพสตรีท่านนั้นได้สืมความทุกข์และความกลัว แล้วเธอก็พูดขึ้นว่า “ข้าแต่ นายท่าน พวกเราทุกคนไม่ปรารถนาที่จะให้พระองค์จากพวกเราไปในลักษณะเช่นนั้น”

พระองค์ตรัสว่า “อย่าได้กังวลไปเลย ศัตรูเหล่านั้นจะไม่มีอิทธิพลเหนือชีวิตของเรา เว้นเสียแต่ว่าพวกเขาได้รับอำนาจจากเบื้องบน หากว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าที่รักของเราปรารถนาเช่นนั้น แล้วเรายินดีที่จะสละเลือดเนื้อและชีวิตของเรา ณ เมืองยุคလာทของพระองค์ซึ่งจะเป็นวันที่เรามีความภาคภูมิใจมาก แล้วเราก็ปรารถนาที่จะให้ถึงวันนั้น”

เมื่อพระอับดุลบาฮาทรงตรัสในถ้อยคำเหล่านั้น ทำให้สหายของพระองค์เกิดความเข้าใจใหม่ในความหมายที่กล่าวเอาไว้ในศาสนาแล้ว สักวันหนึ่งศาสนาของเขาเหล่านั้นก็จะแข็งแกร่งขึ้น เมื่อมีคนมาขออยู่กับเขาด้วยในสวนแห่งนั้น แล้วเตือนพวกเขาว่าเพียงแต่พระอับดุลบาฮาจะไม่ปลอดภัยเท่านั้นแต่แม้กระทั่งชีวิตของเขาเองก็ตกอยู่ในอันตรายด้วย มีคนหนึ่งในจำนวนนั้นตอบขึ้นอย่างเยือกเย็นว่า “พลังอำนาจใดซึ่งปกป้องพระองค์ ก็คงจะให้ความปกป้องคุ้มครองผู้รับใช้ของพระองค์ด้วย เพราะฉะนั้นพวกเราทุกคนอย่าได้กลัวไปเลย”

ชายคนนั้นรู้สึกแปลกๆ ต่อคำตอบเช่นนั้น เขาก็เดินจากไปโดยที่ไม่ได้พูดอะไรเลย

32

2 วันก่อนที่พระอับดุลบาฮาจะออกเดินทางจากกรุงปารีสก็มีหญิงผู้หนึ่งรีบเดินเข้าไปในกลุ่มสังสรรค์ซึ่งจัดขึ้นที่บ้านพักของพระอับดุลบาฮา เธอพูดว่า “ดิฉันรู้สึกดีใจเหลือเกินที่มาทันเวลา ดิฉันจะต้องบอกให้พวกท่านทราบถึง

เหตุผลแปลกๆ ในการที่ดิฉันรีบเดินทางออกจากประเทศอเมริกา” ขณะที่หลายคนฟังอยู่นั้น สุภาพสตรีผู้นั้นก็ได้เล่าเรื่องของเธอให้ฟังดังนี้

เธอเล่าว่า “ วันหนึ่งบุตรสาวน้อยๆ ของดิฉันทำให้ดิฉันประหลาดใจในคำพูด “ คุณแม่ขา ถ้าพระเยซูเจ้ามีอยู่ในโลกนี้จริงแล้วคุณแม่จะทำอย่างไร?” เธอกล่าวว่า “ ลูกรัก แม่ก็จะโดยสารขึ้นรถไฟขบวนแรกเพื่อที่จะไปหาพระองค์ให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้” เด็กน้อยก็พูดว่า “ ค่ะ คุณแม่ขา พระองค์ทรงอยู่ในโลกนี้” ดิฉันรู้สึกสังหรณ์ใจต่อคำพูดของลูกน้อยดิฉัน ดิฉันจึงพูดขึ้นว่า “ ลูกจำ ลูกหมายถึงอะไร? แล้วลูกรู้ได้อย่างไร” เด็กน้อยคนนั้นก็ตอบว่า “ พระองค์มาบอกลูกด้วยตัวพระองค์เอง เมื่อเป็นเช่นนี้แน่นอนที่สุดว่าพระองค์ทรงมีอยู่ในโลกนี้จริงๆ”

ดิฉันคิดจนงงไปหมด “ นี่จะเป็นศาสนศักดิ์สิทธิ์ที่ดิฉันได้รับมาจากลูกของดิฉันหรือเปล่า” แล้วดิฉันก็สวดอธิษฐานเพื่อความกระจ่างแก่ดิฉันเกี่ยวกับเรื่องนี้

“วันต่อมาลูกก็พูดให้ดิฉันฟังอีก ซึ่งตัวลูกเองไม่เข้าใจว่าเหตุใดดิฉันจึงไม่ทำอะไรเลยต่อคำบอกเล่าของแก” เด็กน้อยจึงพูดว่า “ คุณแม่ขา ทำไมคุณแม่ไม่ไปหาพระเยซูเจ้าหละ พระองค์ได้บอกลูกถึง 2 ครั้ง พระองค์อยู่ในโลกนี้จริงๆ” ดิฉันจึงตอบว่า “ ลูกรัก แม่ไม่รู้ว่าพระองค์อยู่แห่งใด แล้วจะให้แม่ไปพบกับพระองค์ได้อย่างไร” เด็กน้อยพูดว่า “ คุณแม่ขาพวกเรารู้ค่ะ พวกเรารู้ค่ะ”

“บ่ายวันเดียวกันนั้น ดิฉันได้พาลูกน้อยไปเดินเล่น ทันใดนั้นลูกน้อยได้หยุดยืนแล้วร้องออกมาว่า “ พระองค์อยู่ที่นั่น พระองค์อยู่ที่นั่น ลูกน้อยของดิฉันตื่นเต้นจนตัวสั่น พร้อมกับชี้ไปที่กระจกของร้านค้าแห่งหนึ่งที่มีภาพถ่ายของพระอับดุลบาฮา ดิฉันได้ซื้อภาพนั้นไว้จึงได้พบที่อยู่แห่งนี้ และจึงโดยสารเรือมาในคืนเดียวกันนั้น และตอนนี้ดิฉันก็มาอยู่ที่นี่แล้ว”

33

วันหนึ่งขณะที่พระอับดุลบาฮาอยู่ที่กรุงลอนดอน มีหญิงคนหนึ่งได้ขออนุญาตเข้าพบพระองค์ ผู้ที่พบเธอในห้องโถงนั้นก็ถามขึ้นว่า “ คุณมีนัดไว้หรือเปล่า?” หญิงคนนั้นไม่ได้มีนัดไว้จึงรู้สึกไม่สบายใจ ผู้นั้นจึงตอบว่า “ ขอโทษนะครับ พระองค์ไม่ว่างในตอนนี้อกำลังมีแขกสำคัญอยู่ จะเข้าไปรบกวนไม่ได้”

หญิงคนนั้นหันหลังกลับไปด้วยความรู้สึกผิดหวังอย่างมาก แต่ก็มิกล้ารบกวน
อ่อนวอนต่อไป เธอจึงเดินลงบันไดไปและกำลังจะออกจากบ้านหลังนั้นอยู่
พอดี ก็มีผู้นำข่าวจากพระอับดุลบาฮาวิ่งมายังเธอไว้

ผู้นำข่าวพูดว่า "พระอับดุลบาฮาปรารถนาจะพบท่าน ท่านจะต้องกลับไป
พระองค์ทรงบอกให้ผมนำท่านกลับไปหาพระองค์ ทุกคนที่อยู่ในบ้านหลังนั้น
ได้ยินเสียงของพระอับดุลบาฮาจากประตูห้องรับแขกของพระองค์ว่า "จิตใจ
ได้รับความเจ็บปวด จงรีบกลับไปนำเธอมาหาเรา"

34

คืนหนึ่งในกรุงลอนดอน สหายของพระองค์ได้ตกลงที่จะอยู่กับพระอับดุลบา
ฮาตามลำพังในตอนเย็นซึ่งเป็นโอกาสที่หาได้ยากมาก สหายเหล่านั้นรู้สึกดี
ใจมากที่พวกเขาทุกคนจะได้มีโอกาสอยู่พบกับพระอับดุลบาฮาตามลำพัง
โดยพร้อมหน้า หลังจากนั้นครึ่งชั่วโมง การชุมนุมก็ต้องหยุดชะงักเนื่องจากมี
นักข่าวหนังสือพิมพ์ท่านหนึ่งได้พาตัวเองแทรกผ่านผู้รับใช้เหล่านั้นแล้วตรง
เข้าไปสัมภาษณ์พระอับดุลบาฮา นักข่าวผู้นั้นเข้าไปในห้องแล้วนั่งลงบน
เก้าอี้จุดบุหรี่สูบโดยไม่มี การเชื้อเชิญ ครั้นแล้วจึงพูดกับพระอับดุลบาฮาว่า
"ผมกำลังเขียนข่าวลงหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่ง ผมจะขอบอกประเด็นต่างๆ ให้
ท่านทราบ"

นักข่าวคนนั้นยังคงคุยต่อไปด้วยท่าทางที่ไม่สุภาพสวนคนอื่น ๆ ที่อยู่ในที่นั้น
ไม่พูดอะไร ชายนักข่าวคนนี้ได้ทำให้แผนการของพวกเขาเสียไปหมด
สำหรับในเย็นวันนั้น

หลังจากนั้นครู่หนึ่ง พระอับดุลบาฮาทรงลุกขึ้น แล้วส่งสัญญาณให้นักข่าวคน
นั้นตามพระองค์ออกไป ทั้งพระอับดุลบาฮาและนักข่าวผู้นั้นได้เดินไปยังห้อง
ส่วนพระองค์ของพระอับดุลบาฮาช่วงที่พระอับดุลบาฮาทิ้งให้สหายเหล่านั้น
อยู่กันตามลำพังห้องนั้นก็มีแต่ความว่างเปล่า พวกเขาต่างคนต่างมองหน้ากัน
ที่รู้แน่ๆ ก็คือ นักข่าวผู้นำเกลียดคนนั้น และพระอับดุลบาฮาได้ออกไปเสีย
แล้ว

สุภาพสตรีผู้เป็นเจ้าของบ้านไม่ทราบจะจัดการอย่างไร เธอได้ไปที่ประตูห้อง
ของพระอับดุลบาฮา แล้วพูดกับเลขาของพระองค์ว่า "คุณกรุณาเรียนให้พระ
อับดุลบาฮาทราบว่า สุภาพสตรีหลายท่านที่ได้นัดหมายกับพระองค์ไว้นั้น
กำลังรอคอยความกรุณาจากพระองค์"

สุภาพสตรีผู้นั้นกลับไปที่พักแล้วรอฟังผล ทันใดนั้น พวกเขาเหล่านั้นได้ยินเสียงฝีเท้ามาทางประตูแล้วเขาเหล่านั้นยังได้ยินเสียงกล่าวลาอย่างเป็นมิตรที่ตรงประตุนั้นด้วย หลังจากนั้นพระอับดุลบาฮาทรงเสด็จกลับมาหาพวกเขา

สหายทุกคนรู้สึกดีใจในที่ได้พบกับพระองค์อีกครั้งขณะที่พระอับดุลบาฮามาถึงตรงประตู พระองค์ทรงมองไปยังพวกเขาทุกคนด้วยใบหน้าซึ่งขังแล้วตรัสว่า “เจ้าทั้งหลายกำลังที่จะทำให้ชายผู้นาสงสารผู้นั้นรู้สึกไม่ได้รับความสะดวกด้วยความต้องการที่จะให้เขาออกไปเสียจากที่นี่ แล้วเราได้นำเขาออกไป เพื่อให้เขาสบายใจขึ้น”

35

ในวันหนึ่งที่กรุงลอนดอน มีเสียงของชายคนหนึ่งดังขึ้นที่ประตูของห้องโถง เขาได้ถามขึ้นว่า “หญิงเจ้าของบ้านอยู่ข้างในไหม?”

ผู้รับใช้ตอบว่า “อยู่ แต่ว่า.....”

เขาจึงร้องขึ้นว่า “ได้โปรดเถิด ผมจะต้องพบเธอให้ได้” สุภาพสตรีเจ้าของบ้านได้ยินเขาพูดเช่นนั้นจึงเดินไปที่ประตู

เขาถามว่า “คุณเป็นเจ้าของบ้านของพระอับดุลบาฮาใช่ไหมครับ?”

“คะ คุณต้องการจะพบดิฉันหรือ?”

เขาตอบว่า “ผมได้เดินทางมาเป็นระยะทาง 30 ไมล์ เพื่อจุดประสงค์ดังกล่าว”

เธอพูดว่า “เข้ามานั่งพักข้างในก่อน หลังจากที่รับประทานอาหารแล้ว คุณค่อยเล่าให้ดิฉันฟัง”

ชายคนนั้นได้เข้าไปในบ้านแล้วนั่งลงในห้องรับประทานอาหาร ลักษณะเหมือนกับคนจรจัดหรือขอทานจนๆ คนหนึ่ง แต่ในตอนที่เขาพูด จะได้ว่า เขามีได้เป็นคนเช่นนั้นเลย แล้วเขาได้เริ่มเล่าเรื่องราวของเขาให้ฟังดังนี้

“แต่ก่อนนั้นผมไม่ได้เป็นอย่างที่คุณเห็นตอนนี้ คุณพ่อของผมเป็นนักแสดงธรรมสั่งสอนคนในชนบท แล้วผมก็มีโอกาสเข้าเรียนในโรงเรียนดีๆ แห่งหนึ่ง แต่ตอนนี้ผมไม่มีแม้กระทั่งบ้าน ผมต้องไปนอนอยู่ตามตลิ่งของแม่น้ำเทมส์ ส่วนการที่ผมไปที่นั่นได้อย่างไรมิใช่เป็นสิ่งสำคัญ เมื่อคืนนี้ผมจึงตัดสินใจ

เลิกใช้ชีวิตแบบเปล่าประโยชน์เสียเพราะมันมิได้ก่อให้เกิดประโยชน์อันใดแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าและเพื่อนมนุษย์ ขณะที่ผมกำลังลำดับความคิดของผมอยู่นั้นก็เกือบจะเป็นก้าวเดินก้าวสุดท้ายของผม ผมได้ผ่านร้านขายหนังสือพิมพ์ร้านหนึ่งแล้วได้เห็นใบหน้าของพระองค์ในกระจก ดูเหมือนพระองค์ทรงตรัสกับผมแล้วทรงเรียกผมไปพบกับพระองค์”

เขาได้นำเอาหนังสือพิมพ์ติดตัวไปกับเขาด้วย สตรีเจ้าของบ้านจึงได้เห็นภาพถ่ายของพระอับดุลบาฮา

ชายคนนั้นเล่าต่อไปว่า “ผมได้อ่านหนังสือพิมพ์จึงรู้ว่าพระองค์อยู่ที่นี้อยู่ในบ้านหลังนี้ ผมคิดในใจว่าถ้าหากท่านผู้นี้ยังมีชีวิตอยู่ในโลกนี้จริง ผมก็จะเปลี่ยนความคิดและขอเริ่มต้นชีวิตใหม่อีกครั้ง แล้วผมได้เดินทางมายังที่นี้ ผมมาที่นี่เพื่อที่จะพบกับพระองค์ พระองค์อยู่ที่นี้ใหม่ขอพระองค์ออกมาพบผมจะได้ใหม่ ขอได้โปรดเถิด”

เธอตอบว่า “ได้ซิคะ พระองค์จะออกมาพบคุณ มาซิไปหาพระองค์”

เมื่อสุขภาพสตรีผู้นั้นได้เคาะประตูห้องของพระอับดุลบาฮาพระองค์ทรงออกมาเปิดประตูด้วยพระองค์เอง แล้วทรงยื่นพระหัตถ์ออกไปราวกับว่าพระองค์กำลังคอยหวังที่จะได้พบกับเพื่อนรัก

พระองค์ตรัสว่า “ยินดีต้อนรับ ด้วยความยินดียิ่ง เรารู้สึกดีใจมากที่เจ้าได้มาเชิญ”

ชายผู้นำสงสารจึงได้นั่งลงบนเก้าอี้ตัวเดียวซึ่งวางอยู่ใกล้กับพระบาทของพระองค์ ชายคนนั้นรู้สึกสันมากจนไม่อาจที่จะกล่าวสิ่งใดออกมาได้

พระอับดุลบาฮาตรัสว่า “จงเป็นสุข จงมีความสุขสบายใจ” แล้วพระองค์ทรงจับมือข้างหนึ่งของชายผู้นำสงสารไว้และทรงเอาพระหัตถ์แตะลงเบาๆ ที่ศีรษะซึ่งกำลังก้มมองชายผู้นั้น พระอับดุลบาฮาทรงแย้มพระสรวลซึ่งเป็นยิ้มแห่งความรัก ความเข้าใจ แล้วทรงตรัสต่อไปว่า “ขออย่าได้ทุกข์ใจไปเลยเมื่อความตกต่ำได้เกิดกับเจ้าคุณความดีรวมทั้งอำนาจของพระผู้เป็นเจ้ามิได้จำกัดแก่ผู้ใดผู้หนึ่ง แต่จะให้แต่ทุกจิตวิญญาณที่อยู่ในโลกนี้ แม้ว่าเจ้าจะจนแต่เจ้าเป็นผู้มั่งคั่งร่ำรวยในอาณาจักรพระผู้เป็นเจ้า”

ถ้อยวิจนะล้วนแต่เป็นการปลอมโยน ให้กำลังใจ และยังเป็นการเยียวรักษา ให้แก่ชายคนนั้น และดูเหมือนว่าความขุ่นมัวแห่งความทุกข์ก็ได้จางหายไป ซึ่งบัดนี้ได้เข้าไปสู่ความรักความอบอุ่นของพระองค์แล้ว

ตอนที่ชายแปลกหน้ากำลังที่เดินลุดจากไป ได้เกิดความแปลกใหม่ขึ้นใน ใบหน้าของเขา เขาได้ยืนในท่าตรงแทนที่จะยืนโก่งโค้งและย่างเท้าก้าวเดิน อย่างมั่นใจด้วยมีจิตมุ่งมั่นอย่างชัดเจน เขาหันหน้าไปยังสภาพสตรีเจ้าของ บ้านแล้วพูดขึ้นว่า “กรุณาเขียนถ้อยวิจนะของพระองค์ให้ผมด้วยครับ ผม ได้รับหมดแล้วทุกสิ่งที่ผมได้คาดหวังไว้หรือแม้กระทั่งสิ่งอื่นๆ นอกเหนือจาก นั้นด้วย”

สภาพสตรีถามว่า “แล้วตอนนี้คุณจะทำอย่างไรต่อไป”

“ผมจะกลับไปทำนา ผมสามารถเลี้ยงชีพได้ด้วยสิ่งที่มีความจำเป็นแก่ความ ต้องการ และเมื่อผมสะสมเงินได้พอเพียงผมก็จะซื้อที่ดินผืนเล็กๆ ไร่สัก 1 แห่ง เพื่อปลูกสร้างกระท่อมน้อยๆ ในพื้นที่ผืนนั้นไว้ด้วย แล้วผมจะปลูกต้นไม้ โอเล็ทส่งจำหน่ายตลาด อย่างที่พระองค์ทรงตรัสเอาไว้ “ความยากจนไม่ใช่ เป็นสิ่งสำคัญแต่การทำงานถือว่าการเคารพบูชา” ผมไม่จำเป็นที่จะกล่าว ขอบคุณใช้ไหมครับ ขอลาก่อน” แล้วชายคนนั้นได้เดินจากไป

36

พระอับดุลบาฮา มิใช่จะทรงคอยผู้ที่มาหาพระองค์เท่านั้น แต่ถ้าหากว่าใคร ต้องการที่จะพบพระองค์ พระองค์ก็มักจะเสด็จไปหาเขา

ขณะที่พระอับดุลบาฮาประทับอยู่ที่กรุงปารีส เอกอัครราชทูตของญี่ปุ่นจะต้อง เดินทางไปกรุงเมดริด ภรรยาของเขามีความประสงค์ที่จะพบพระอับดุลบาฮา แต่ว่าเธอไม่สบาย

เธอพูดว่า “ดิฉันรู้สึกเสียใจ ที่ดิฉันออกไปข้างนอกในเย็นวันนี้ไม่ได้ เนื่องจาก ดิฉันเป็นหวัดอย่างแรง และพรุ่งนี้เช้าตรู่ดิฉันจะต้องเดินทางไปยังประเทศ สเปน จึงเป็นไปได้ที่จะพบพระองค์”

ได้มีคนไปเล่าค่ากล่าวนี้ให้พระอับดุลบาฮาฟัง และแม้ว่าพระองค์จะเพิ่งกลับมา ถึงบ้านหลังจากที่ได้เหน็ดเหนื่อยมาแล้วทั้งวันก็ตาม เป็นเวลาตีึกมากแล้ว แต่พระองค์ทรงตรัสว่า “เนื่องจากเธอไม่สามารถมาหาเราได้ ให้ไปบอก สภาพสตรีและสามีของเธอว่าเราจะไปเยี่ยมเธอเอง”

และแล้วพระอับดุลบาฮาได้เสด็จไปท่ามกลางสายฝนและความหนาวเย็น ได้เสด็จไปถึงที่โรงแรมที่ซึ่งท่านเอกอัครราชทูตพักอยู่ด้วยความแยมพระสรวลอย่างอ่อนโยน

ณ ที่นั้นพระองค์ทรงตรัสเกี่ยวกับหลายสิ่งหลายอย่างซึ่งสามภรรยาชาวญี่ปุ่นได้ให้ความสนใจ พระองค์ทรงตัดเกี่ยวกับสภาพการดำรงชีวิตในประเทศญี่ปุ่น ตรัสถึงความสำคัญของประเทศมหาอำนาจที่มีต่อประเทศนั้นๆ ตรัสถึงการรับใช้มนุษยชาติ รวมทั้งความจำเป็นในการเลิกทำสงครามกัน พระองค์ตรัสว่าจำเป็นที่จะต้องมีการส่งเสริมสภาพการดำรงชีวิตแก่คนงาน การให้การศึกษาแก่เด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิงอย่างเท่าเทียมกัน พระองค์ตรัสถึงว่าศาสนากับวิทยาศาสตร์ก็เหมือนกับปีกนกสองข้างซึ่งเป็นนกแห่งมนุษยชาติสามารถที่จะมีการยกระดับให้สูงขึ้นได้ แล้วพระองค์ทรงตรัสว่ายังคงมีอำนาจเร้นลับที่มนุษย์เรายังไม่เคยค้นพบ ขอให้พวกเราสวดวิงวอนพระผู้เป็นเจ้าเพื่อไม่ให้มีการค้นพบอำนาจอันนี้จนกว่าประชาชนจะได้รับการพัฒนาทางด้านจิตวิญญาณ เพราะว่ากำลังอำนาจที่ว้านี้จะสามารถนำมาทำลายโลกได้ทั้งโลก ถ้าหากว่าได้ตกไปอยู่ในกำมือของมนุษย์ผู้มีจิตใจต่ำทราม

พระอับดุลบาฮาได้ตรัสถึงสิ่งเหล่านี้ และอีกหลายสิ่งหลายอย่างซึ่งเป็นเรื่องสำคัญ บุคคลที่ได้ฟังพระองค์เล่าได้พูดขึ้นว่า "มันจะเป็นเช่นนั้นไปได้อย่างไร พระองค์ทรงใช้ชีวิตทั้งหมดของพระองค์อยู่ในคุกตารางที่ป้อมปราการภาคตะวันออก แต่พระองค์กลับทรงรอบรู้ปัญหาของโลกได้เป็นอย่างดี และพระองค์ทรงใช้สติปัญญาในการแก้ปัญหาเหล่านั้นได้อย่างง่ายดาย"

ครั้งหนึ่งมีศาสตราจารย์มหาวิทยาลัยชาวอเมริกันผู้มีชื่อเสียงผู้หนึ่งกล่าวว่า "พระอับดุลบาฮาจะทรงทำให้โลกตะวันออกและโลกตะวันตกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ เพราะพระองค์ย่างก้าวไปในทางที่ล้าลึกด้วยเท้าแห่งการปฏิบัติ"

ส่วนบุคคลผู้มีชื่อเสียงคนอื่นพูดถึงพระอับดุลบาฮาว่า "ข้าพเจ้าคิดว่าพระองค์ทรงเป็นบุรุษสมบูรณ์แบบที่สุดเท่าที่ข้าพเจ้าเคยรู้จักมา"

37

พระอับดุลบาฮาทรงมีพลังอำนาจมาก มากเสียจนกระทั่งไม่ว่าจะเป็นทางสรีระร่างกายเช่น มีเรื่องราวของชายผู้หนึ่งซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ พระอับดุลบาฮาบนเก้าอี้้นวมเล็กๆ ตัวหนึ่งในระหว่างที่พระองค์ทรงพูดคุยประมาณ 1 ชั่วโมง ซึ่งพระอับดุลบาฮาทรงคุยและได้ตอบข้อซักถาม พระอับดุลบาฮาทรงจับมือข้างหนึ่งของชายคนนี้ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ และพระองค์ทรงวางพระหัตถ์ของพระองค์ไว้บนหัวเข้าของชายคนนั้นอย่างแผ่วเบา

ช่วงระหว่างนี้ ชายคนนั้นได้พูดต่อไปด้วยกระแสน้ำอันไม่รู้สิ้นได้ซึ่งไหลมาจากพระอับดุลบาฮาไปสู่ตัวเขา เขาไม่อาจจะบรรยายในสิ่งที่เขาประสบมาได้แต่เมื่อไหร่ที่เขาจำเหตุการณ์นั้นได้ เขาก็จะนึกถึงถ้อยวาทะของพระอับดุลบาฮาที่ว่า ยังมีอำนาจหนึ่งที่อยู่ใต้อำนาจอันยิ่งใหญ่ซึ่งอยู่เหนือความเข้าใจของเทพยดาและมนุษย์

มีรูปภาพบุคคลอื่นอีกที่ได้กล่าวถึงอำนาจอันยิ่งใหญ่ซึ่งได้รับมาจากพระอับดุลบาฮา เขาเล่าว่าในวันหนึ่งเมื่อตอนที่เขากำลังนั่งอยู่ใกล้ๆ กับพระอับดุลบาฮาในขณะที่กำลังขี่รถ เขาเกิดความรู้สึกราวกับว่าเขากำลังได้รับกระแสไฟฟ้า จากพระผู้เป็นเจ้า

ผู้คนที่ได้มองไปยังพระอับดุลบาฮาและเห็นว่าพระองค์เป็นพระผู้สมบูรณ์แบบอย่างแท้จริง และพวกเขาได้รับอำนาจจากพระองค์เพื่อที่จะได้เป็นคนที่ดีกว่าเดิม

38

ช่วงเวลาทีพระอับดุลบาฮาได้เดินทางไปประเทศตะวันตก มีผู้คนมากมายพยายามที่ถ่ายภาพของพระองค์ไว้ คนที่มีกล้องถ่ายรูปจะคอยอยู่บริเวณประตู คอยหาโอกาสที่ถ่ายภาพพระองค์ มีอยู่ครั้งหนึ่งเจ้าของบ้านที่พระอับดุลบาฮาอาศัยอยู่ได้พบกับภาพข้างหนึ่งสื่อพิมพ์ว่า “คุณคิดว่าเป็นการถ่ายภาพใหม่ที่ยืนกรานขอถ่ายภาพแขกท่านผู้หนึ่งที่เดินทางมาจากต่างประเทศโดยที่พระองค์ไม่เต็มใจ”

ช่างภาพตอบว่า “ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกคุณนาย แต่ถ้าหากว่าช่างภาพคนอื่นๆ ได้ถ่ายภาพไป แล้วผมไม่ได้ภาพกลับไป หัวหน้าของผมก็จะคิดว่าผมไม่ได้ความ”

เมื่อเธอได้เล่าเรื่องนี้ให้กับพระอับดุลบาฮาฟัง พระองค์ทรงหัวเราะอย่างสบายใจแล้วตรัสว่า “ถ้าเป็นภาพ ก็ควรจะเป็นภาพที่ดีๆ มิใช่เป็นภาพที่อยู่ในกระดาษเช่นนั้นใช่ไม่ได้จริงๆ”

หลังจากนั้น พระองค์ทรงยินยอมถ่ายภาพโดยดีเพื่อเป็นการเอาใจสหายของพระองค์ พระองค์ตรัสว่า “การถ่ายรูปของพระองค์นั้นถือว่าไม่สำคัญนัก สิ่งที่สำคัญก็คือ ดวงประทีปซึ่งกำลังไหม้อยู่ในตะเกียง ซึ่งอันนี้เจ้าจะมองไม่เห็นในภาพ”

39

พระอับดุลบาฮาามีเคยทรงต้องการเกียรติยศเพื่อพระองค์เองเลย วันหนึ่ง คุณฟลอเรียน คิง ได้พบกับพระอับดุลบาฮาดังนี้ “ข้าแต่พระองค์อันเป็นที่รักแห่งจิตใจ สำหรับตัวข้าพเจ้านั้นสวรรค์จะมีดมนถ้าไม่มีพระองค์อยู่ในความคิดของข้าพเจ้า พระองค์ก็เหมือนกับพระบาฮาอูลลาห์ เหมือนกับพระโมฮัมหมัด เหมือนกับพระเยซู เหมือนกับพระโมเสส เหมือนกับพระพุทธเจ้า”

แล้วพระอับดุลบาฮาทรงยื่นพระหัตถ์ออกไปแล้วตรัสว่า “เจ้าจงเข้ามาจับมือของเราซิ” ซึ่งขณะนั้นพระพักตร์ของพระองค์เปล่งปลั่งเป็นประกายรัศมี”

คุณคิงพูดขึ้นว่า “ข้าแต่พระองค์ ข้าพเจ้าขออนุญาตจุมพิตพระหัตถ์ของพระองค์จะได้ไหม?”

พระองค์ทรงตอบพร้อมทั้งยิ้มว่า “ไม่ได้ เราอนุญาตให้เจ้าทำเช่นนั้นไม่ได้ เจ้าจะถือบุคคลมานูชาไม่ได้เปรียบเสมือนว่า สิ่งสำคัญนั้นก็คือแสงสว่าง มิใช่เป็นดวงตะเกียงที่แสงนั้นส่องผ่านออกมา”